

עיני הנפש

ה. פריד

עיני הנפש

ספר שירים

הקדמה

במיזם החינוכי "אלִיף" לשיפור מסוגלות המורים לקידום הלמידה וההתפתחות של תלמידיהם בקהילה החרדית, החל מסע מרגש ומחמם את הלב. במסע פגשתי בנשות חינוך המחויבות לתלמידותיהן, גם אלו שגורלן לא שפר עליהן ושחשות שבית הספר אינו מקום בטוח בעבורן.

מיזם "אלִיף" המשותף לאשלים-ג'וינט, משרד החינוך וסמינר 'מרכז בית יעקב', מכוון להצמיח עשייה חינוכית המקדמת את הלמידה וההתפתחות של כלל התלמידים בקהילה החרדית. ה. פריד, מנחה במיזם "אלִיף", מנחילה בקרב נשות החינוך את התפיסה והפרקטיקה של ההכללה החינוכית הפסיכו חברתית PSEIA, המשנה את יכולתן של המחנכות להיות במגע מגדל עם תלמידותיהן.

זהו ספר השירים השני של ה. פריד. ספר השירים הראשון פרי יצירתה "מילים שרוצות לגעת" משמיע את קולם של ילדים, שלא נשמע, עד שלא פגשו במחנכים שידועים מהי המחויבות של מחנך המשמש כמשענת חיה.

ספר השירים שלפניכם "עיני הנפש" מחייה את כוחו של המפגש האנושי ופותר צוהר לנפש האדם הצמא לאדם. הספר מפגיש אותנו עם תנועת ההתפתחות של אלה הגדלים בצל הסיכון - המתחילה בהשמעת המילים העצורות בגוף ובנפש, מילים המסרבות לצאת, ההופכות לזעקה היוצאת מגרונו, וסופה בסיפור המשחרר המגלם את מי שגבר על תנאי חייו בזכות היד המושטת.

בספר "עיני הנפש" ה. פריד מגלמת את קולם של אלה ש"אינם יכולים להמתין" ובמקום לדבר פורצים ב"שאגות לא מווסתות" ואת קול המורה שממאנת להקשיב לבכי ולכאב: "אינך מקשיבה ליפחות..." ומבקרת את הניסיון להציב "גבולות" לאלה שכה צמאים למבט של חמלה:

האם זה סיפור של גבולות?

THE MAURICE AND VIVIENNE WOHL
CHARITABLE FOUNDATION

עיני הנפש ה. פריד

עריכה לשונית וניקוד: שפרה זיידמן
כריכה ועיצוב גרפי: שושי קלינגר

© כל הזכויות שמורות לאשלים ולמחברת
2019, תשע"ט

**הרימו המסך!
עם קצת חמלה בלב
תראו,
אני צמא עד כלות!**

במבט עמוק ולא מתפשר ה. פריד מביטה לתוך נפשה, ממפה את אזורי הכאב והסבל וכמו בקלידוסקופ מחליפה מבטים. ממבט של אם על ביתה למבט של בת על אימה, למבט של תלמידה על מורתה, ומתוך כל המבטים מנסה ללכוד לרגע את המציאות השלמה והחמקמקה של היחסים, של עולם הקשרים העדין הזה שבונה את מי שאנחנו. ה. פריד לא נבהלת מן הכאב הגדול, מן הצער ומן האושר. היא מביעה רגשות בעוצמה, בלי לרחם ולחמול על עצמה ובלי להגן ולטשטש, מחפשת את האמת ומתבוננת בפניה בלי כחל וסרק.

**אשמה שגדלתי
אשמה במותי
אשמה בחיי!**

באה בחשבון נוקב עם תוצאות היחסים חסרי הנפרדות של אם וביתה:
**תראי אותי אמא
ולו פעם אחת
משוחררת מעצמך?!**

למרות שם השיר "אשמה" היא נוגעת בסיכוי, בהחלמה, וביכולת להתנתק "מהאם הכובלת":
**אושיט את ידי,
אשתוקק לחיים
אשר יהיו פנויים
מתהומותייך.**

**ולהתקרב לחופש:
רוצה לעמוד
חשופה במרחב
ולהרגישך על פניי.
בזרימה הזו
המלטפת,
הפותחת,
המאפשרת
לנשום בלי גבול!**

ספר שירים זה מגלם את כוחו של "המעשה החינוכי" שבתשתית מיזם "אליף" בקריאתו לאנשי חינוך להרחיב את מבטם ולהתבונן בעיני אלה שכה זקוקים לו, לעצמיותם.

ד"ר פלורה מור,
ראש תחום בכיר חינוך, אשלים- ג'וינט
ויוזמת מיזם "אליף".

**"הבט ימין וראה ואין לי מכיר,
אבד מנוס ממני, אין דורש לנפשי"**
(תהילים קמב, ה)

היכולת לראות
בעיני הנפש
היא יכולת התפתחותית
תוך אישית
הנרכשת בעמל...
ככל שנוכה לראות את עצמינו
כך ניטיב לראות את הילדים
היכולת לראות משכללת
את המיכל והמשענת
שאנשי חינוך מסוגלים להעניק...

הַגֶּשֶׁם הָרֵאשׁוֹן

צְהַלְתֶּם שֶׁל הַיְלָדִים
עִם הַגֶּשֶׁם הָרֵאשׁוֹן נִשְׁמַעַת,
זְרִימַת הַחַיִּים לֹא גֹוֹעַת,
מִתְגַּעְגַּע לַלְמוּדִים...

מוֹנֵה אֶת הַטְּפוֹת
הַנוֹשְׁקוֹת לְשִׁמְשֵׁת הַחֲלוֹן,
נֶאֱנָק מִמְּלִיחוֹת דְּמְעוֹתַי
הַזּוֹלְגוֹת חֶרֶשׁ
כִּי, כְּמוֹ הַגֶּשֶׁם.
בְּחִשָּׂאִי,
לֹלֵא מִנְחָם...

גַּם הַיּוֹם לֹא הִלְכָתִי לַלְמוּדִים,
מִתְגַּעְגַּע לְמוֹרָה וְלִילָדִים.
גַּם הַיּוֹם לֹא שָׁלַחַת אֹתִי אִמָּא
וְלֹא זָכַרְתְּ אֶת קִיּוּמִי!

זוֹכֵר אֵיךְ שָׁמַרְתְּ
עָלַי כְּשֶׁהִיִּיתִי קָטָן,
כְּשֶׁאֲבֵא צֶעַק וְגַעַר
עֲטַפְתְּ אֹתִי וְלַחֲשַׁתְּ
הַחֲבוּק מְאֹד עֶזְרִי...

זוֹכֵר אֶת בְּכִיךְ
כּוֹאֵב כְּמוֹ תַעֲרֵר.
זוֹכֵר אֶת הַמְּכוֹת וְהַצֶּעַר.
בְּכִינוֹ בְּיַחַד
וּבְחֶרֶף הִיָּה חָם...

וְהִנֵּה בַחֲרָף אֲשַׁתְּקֵד
לְקַחוּ אוֹתוֹ, אֶת אֲבֵא
בְּאַחַד הַיָּמִים שְׁצָרָה,
וְגַם אוֹתָךְ אִמָּא
אֵינִי מְצַלִּיחַ לְמַצֵּא
וְלֹא מִבִּין מִי לְקַח?

פְּעַם,
הִיָּה לָנוּ בֵּית
אֶף שֶׁהִסְבַּרְתְּ לִי
שְׂאֵז הַיִּית קֶרֶבְךָ,
וְכַעַת
אֵין לִי אֲבֵא!
וְאִמָּא יֵשׁ לְפַעְמִים
רַק כְּשַׁחוֹזֵר לָךְ הַכַּח
וְאֵת לֹא נִשְׁרַפֶּת בְּפָנַיִם...

שׁוֹב הַגֶּשֶׁם יוֹרֵד,
יוֹרֵד לֹלֵא הַפּוֹגָה.
בּוֹדָאִי הָאֲדָמָה נִרְגַּעַת,
מִרְגִּישָׁה אֶהוּבָה,
וְכֹל הָעוֹלָם שָׁר
וְיִכְלָתִי לְהִיּוֹת מְאֹשֵׁר...

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם,
אֲנִי רַק יֶלֶד קָטָן
בּוֹדָאִי אֶתָּה מְרַחֵם,
הַגֶּשֶׁם מְעוֹרֵר אֶת
מְעִיֵן דְּמְעוֹתַי
וְאֵין מִנְחָם.

אַחַר

דְּחוּי
מִהֲרָגַע שְׁאֲנִי זֹכֵר אֶת עֲצָמֵי.
דְּחוּי.
שְׁמוֹת שְׁנִשְׁזָרוּ בְּהוֹיָתִי.
גְּלִי צָחוּק שְׁנוֹרוּ לְעֵבְרִי.
אֶצְבְּעוֹת אֵינְסָפוֹר
שְׁהוֹרוּ וְלֹא בִלְחִישָׁה
אוֹטִיסֵט.
מוֹזֵר.
אַחַר...

מִתְחַפֵּר עֵמֶק בְּתוֹךְ הַמַּעִיל,
מִשְׁתוֹקֵק לְמַעֲטָפֶת
שְׁתַּגֵּן עָלַי,
מְלִשׁוֹנָם שֶׁל הַבְּרִיּוֹת.
הֵיִשׁ סְבוּי שִׁיחָה לִי חֵבֵר?
הֵיִשׁ אָדָם
שִׁירָאָה אוֹתִי
מִבְּעַד לְמַעֲטָפֶת?

מִתְבַּגֵּר,
מִתְאַמֵּץ לְגִבְשׁ זְהוּת...
לְהִתְקִים.
הַכֵּל מִתְפָּרֵק לִי
לְאֶלֶף רְסִיסִים.
הַמְרָאָה הַמַּעֲוֹתָת,
הַמְרָאָה הַפְּגוּמָה.

הֵיִשׁ לִי סְבוּי
לְהִבְנוֹת מִתּוֹךְ
הַגִּיהֶנֶם הַזֶּה?
מִקִּיא אֶת עֲצָמֵי,
מִקִּיא עַל הָעוֹלָם,
מִקִּיא אֶת תּוֹכִי
הַפְּגוּם...
אוֹלִי צְלִילִיתִי הַנַּעֲלָמָת
לֹא תֵאִים עֲלֵיכֶם?
אוֹלִי לְאַחַר שֶׁהַפְּגוּם
יִהְרֵס
אוֹכֵל לְהִתְחִיל מִחֲדָשׁ?

שׁוֹנֵא אֶתְכֶם הַבְּרִיּוֹת
שֶׁלֹּא נָתַתֶּם לִי סְבוּי...
זְקוּק לְכֶם נוֹאֲשׁוֹת
וְאֵין לִי מְלוּי.
שִׁהְרִי מִי הוּא עֲצָמֵי
לְלֹא הָאֶחָר הֲלֹא מִשְׁגֵּג!

בוא כְּבֹר גֶשֶׁם

בוא כְּבֹר גֶשֶׁם,
 גַּע בְּרַגְבֵי הַחֲרָבִים.
 רֵד כְּבֹר גֶשֶׁם
 הַרְוֵה אֶת רַגְשׁוֹתַי
 הַדּוֹאֲבִים.
 גַּע בְּנַפְשִׁי
 הַיְבֵשָׁה,
 הַרְעֵבָה,
 הַנְשַׁכְחָה.
 הַיְבֵשׁ מְטַרְף אוֹתִי,
 הַבְּדִידוֹת הַקְיּוּמִית.
 הָאֵם חִי אֲנִי בְּעוֹלָם
 שָׁבוּ יֵשׁ לִי סְכוּיִי
 עֵינַי אֲנוּשׁ לֹא תִשְׁזַף אוֹתִי,
 הַשְׁמֵשׁ שׁוֹרְפָת אֶת
 תּוֹכִי הַפְּגוּם.
 וְעֵדִין
 יֵשׁ בִּי תִקְוָה!

בוא כְּבֹר גֶשֶׁם,
 הֲרַחֵב אֶת אַפְקִי,
 הַנַּח לִי לְנֶשֶׁם
 וְשִׁמּוֹת עֲמֻקּוֹת
 מְלֵאוֹת עַד כְּאֵב.
 מִתְאַוֶּה לְרוּחַ בְּגֶשֶׁם,
 לְשַׁחֲרַר לִיקוּם
 אֶת אֲנֻקַּת הָאֶסִיר.
 אֶסִירָם שֶׁל הַבְּרִיּוֹת
 שְׂאִינֵי נוֹשֵׂא חַן בְּעֵינֵיהֶם...

רֵד כְּבֹר גֶשֶׁם!
 רֵיחַ הַשְׂרָפּוֹת
 נִשָּׂא עוֹד בְּאוֹר,
 רֵיחַ שְׁנֵאתוֹ שֶׁל הָאוֹיֵב.
 יֵשׁ אֲנָשִׁים שְׂאֵבְדוּ אֶת בֵּיתָם,
 וְאֲנִי אֶת בֵּיתִי הַפְּנִימִי
 אֲבַדְתִּי...
 לְשׁוֹנוֹת שֶׁל אֵשׁ
 כְּלוּ אֶת הַחֶרֶשׁ,
 וְעֵדִין אֲנִי מִתִּיאֵשׁ,
 מִתְאַוֶּה לְהַבְרִיא מִהַשְׂרָשׁ.

נִלְחַם עַל הַחַיִּים בְּצַפְרָנִי,
 בְּתוֹף כָּל הַמְּוֹת הַזֶּה.
 נֶאֱבָק עַל בְּשׂוֹרְתֵי לְעוֹלָם
 בְּתוֹף מְסַף הָעֵשָׂן.

בוא כְּבֹר גֶשֶׁם.
 חֲדֵשׁ אֶת הַיֶּשֶׁן,
 רוּצֵה לְהִיּוֹת בְּרִיא.
 זוּ נַפְשִׁי הַנֶּאֱנֶקֶת
 לֹא יִכְלַת בְּחִירָה,
 מְקִיאָה אֶת הַטְּרָאוֹמוֹת
 שֶׁל חַיִּי...
 רֵד כְּבֹר גֶשֶׁם,
 הִשְׁבֵּ אֶת הַבְּרִיּוֹת לְבֵיתָם.
 הַזְכֵּר לָהֶם
 שִׁישׁ בּוֹרָא לְעוֹלָם,
 בּוֹרָא נַפְשׁוֹת וְחִסְרוֹנָן...

נו כְּבֹר גֶשֶׁם,
 מִלֵּא לִי מַעַט מִן הַחֶסֶר
 כְּבֹר אֲנִי רוּצֵה לְהַתִּיֵּסֵר,
 הוֹשִׁיעַ וְאֵל תִּאֲחָר.
 רַפָּא אֶת עֵינָיו שֶׁל הָאֲחָר!

הַמּוֹרָה שְׁפָתוֹכִי

זוכרת פְּסִיעוֹתַי הָרֵאשׁוֹנוֹת
לְמַכְנָה גְדֹל הַמַּדּוֹת.
יְלֵדָה רַפָּה, נְמוּכָה,
הַמּוֹרָה חִיכָה וְתַמְכָּה.
לְמַדְתִּי הַכֹּל בְּשִׂמְחָה.

בְּכַתֵּה ד' וְה'
כְּבָר אֵין לִי תְמוּנָה.
לְשִׁבְתִּי בְרַעַד מִפְּנֵי הַמּוֹרָה,
אוּלַי הִיא תִכְעַס,
בְּכַתֵּה הַשְּׁלִיטָה הַס,
נִמְלֵאתִי מוֹרָא...

צַעֲדֹתַי לְאַחֹר בְּתוֹכִי,
בְּשִׁפְתֵי לֹא הִגִּיתִי מְלָה...
פְּנִיָּה קְמוּטוֹת,
עֵינֵיָּה קִטְנוֹת,
וּבְלִבָּה לֹא חִשְׁתִּי חֶמְלָה...

אָבְדוּ הַשָּׁנִים,
זְכָרוֹנוֹת נוֹשָׁנִים,
וְאֵין לִי תְמוּנָה!

בְּבוֹאָה

רְצִיתִי לְסַפֵּר לָכֶם
עַל עֲצָמֵי,
אֶף חֲשֵׁתִי
מִתְקַשָּׁה לְהִיּוֹת שֵׁם בְּעֲצָמַי...
מִתְבוּנֵן בְּמִיכָל הָרִיק
וּמְאַתֵּר
בְּבוֹאָה
לְחַיּוֹת הַבְּלָתִי פְתוּרוֹת שֶׁל הוֹרֵי.

אֲנִי מְחֻזֵּק לָהֶם אֶת הַחַיּוֹת
וּמְאַפְשֵׁר לָהֶם לְנוּעַ
לְמַרְוֹת הַפְּצוּל.
לְחַיּוֹת אֶת חַיֵּיהֶם...

מְשַׁחֵרֵר לָהֶם אֶת הָאֵפֶק
בְּעֵצִים הוֹיֵתִי הַמְדַמְמֵת.
מִכִּיל

אֶת כְּאֵבָה שֶׁל אֲמִי,
אֶת דְּמוּתָהּ הַשְּׁבֵרִירִית.
מְשַׁחֵזֵר אֶת חַיֵּיהָ,
שׁוֹמֵר עָלֶיהָ
שֶׁלֹּא תִלָּף לְאַבוּד.

מְחַיֵּה חַיּוֹף מְרַצָּה לְאָבִי,
מְסַפֵּק לְכֹל אֶחָד בְּנִפְרָד
אֶת צְרָכָיו...
(עוֹד לְפָנַי שֶׁהַתְּגַרְשׁוּ)

יְלֵד הוֹרֵי
מְשַׁכְּתֵב אֶת סְפוּרֵם הַמְרַכֵּב
בְּעִפְרוֹן הַנֶּפֶשׁ.
מְכַלָּה אֶת חַיֵּי.

חַיַּת מַחְמַד

אמא עציץ.
אולי גם בעציץ,
יש יותר חיות
מלאמא שלי...
כף פוסעת בשולי החיים.
פוסעת בלחישת
באין מביט.

אין נפשה מרגלת,
בעיניהם השורפות
של הבריות.
סופרת אריחים
כבר שנים,
מבטה
סופר אריחים,
נמלט מאורה המפוזר
של השמש,
ממקור החיים...

אמא שלי!
לעתים מלטפת את
את שער ראשי
כמו חית מחמד,
מבקשת בקשות קטנות
מנסה להגן...
שלא יפגעו בי
כפי שפגעו בה,
כשהיית קטנה
ולא ראויה.

לעתים,
מציפה את
את עיני בדמעות,
צובעת את גורלנו המשתף
בצבעים חד גוניים,
דהויים.
בכל יום הולך ומטשטש לו
צבע נוסף בנפשי...

לפעמים
אני מתאנה להביט,
אך אין לי יכולת לראות
מבעד לעדשותי הפרטיות.
עולמי הולך ומצטמצם
הולך ונעלם,
קשת אדירה של צבעים
נפרת אל ביצת ביתנו,
והנה עוד רגע קט
יהיה רק שחר!

הָאֵם שֶׁל חַיֵּית מַחְמָד מְדַבֶּרֶת

מָה לָּהֶם הַמְתַּנְשָׂאִים
הַרְגִּילִים, הַמְדִיקִים,
בְּנַפְשָׁנוּ הַפְּרִיכָה, הַעֲדִינָה.

מָה לָּהֶם הַחוֹדְרָנִיִּים,
הַפּוֹסְעִים
בְּמַגְפִּים גְּסוֹת
עִם הַגְּלִי הַצְּלָה,
פּוֹלְשִׁים אֶל בֵּיתָנוּ
לֹא נִקִּישָׁה,
כְּאִלוּ אֲנַחְנוּ אֹוִיר...

מָה לָּהֶם בֵּיתִי,
לָהֶם הַיּוֹשְׁבִים עַל כְּרִים וּכְסָתוֹת
מְלַפְפִים בְּצֶמֶר גֶּפֶן,
פּוֹסְעִים בְּאַרְיִזוֹת צְלוּפֵן
מְפַגְיָנִים "חֲכָמַת חַיִּים"
וּמְשַׁפְּטִים שְׁגוּרִים מְלַמְּדִים.
מָה לָּהֶם לְהַתְנַמֵּר
לְבָא וּלְהַתְבַּוֵּן בְּנַפְשָׁנוּ?

הֵם מְתַקְרְבִים,
וְאֲנִי מִתְרַחֶקֶת.
הֵם מְצִיעִים לִי מְרַחֵב,
וְאֲנִי יוֹרֶדֶת לְבוֹנֶקֶר.
הֵם מְדַבְּרִים,
וְאֲנִי אוֹטְמַת אֲזָנַיִם.

הֵם בְּטוּחִים,
שִׂוְדָעִים טוֹב מִמֶּנִּי
הַחֲלָשָׁה, הַשְׁתַּקְנִית
הַפּוֹסַעַת בְּשׁוּלֵי הָרְכִים,
מָהֶם הַצְּרָכִים שֶׁל בְּנוֹתַי.
וְאֲנִי מִתְאַוָּה
לְחַרְץ לְשׁוֹנֵי בַחֲצָפָה,
כְּפִי שֶׁהַעֲזוֹתַי כְּשֶׁהֵייתִי קֶטְנָה
וְלוֹמֵר לָהֶם:
לֹא הִבְנַתֶּם כְּלוּם!
אֲתֶם שׁוֹמְעִים?!

הַנִּיחוּ לָנוּ
לְנַהֵל אֶת חַיֵּינוּ,
לְשַׁרְדַּ בְּזִמְזוּם מוֹנוֹטוֹנִי
אֶת הָעוֹלָם הַשּׁוֹאֵט
בְּמַהִירוֹת עֲצוּמָה,
הַמְיוֹנִית.
מִמָּאֵן לְהִקְשִׁיב
לְקֶצֶב הָאֲחֵר,
לְפַסְיַעוֹת הַקֶּטְנוֹת,
לְנִשְׁיִמוֹת הַקְּצוּבוֹת,
בְּשִׁקְטֵ בְּשִׁקְטֵ,
בְּלִי לְהַפְרִיעַ לְאִישׁ...

דְּמֵעוֹתֶיהָ שֶׁל...

הִיָּתָה זֹו סְטִיָּה קְלָה מִן הַנּוֹרְמוֹת.
כָּל כֶּף קְלָה,
שְׁעִין אָנוּשׁ לֹא יִכְלֶה בָּהּ לְהִבְחִין.
אֶף בִּי הִיא חֲרָתָה,
שְׁדִידוֹ שֶׁל אָדָם
יְכוּלוֹת לְהַפֵּר אֶת הַתֵּם וְהַטְּהָר,
לְבַלְבֵּל לְטַשְׁטֵשׁ אֶת הַגְּבוּלוֹת,
לְנַכֵּר, לְאַבֵּד אֶת הַקּוֹל.

קוֹלִי נֶאֱלָם.
שְׁהֲרִי אִם יִשְׁמַע
תִּפְגַּע הַמְשַׁפָּחָה.
וְאִיךָ יִשְׁמַע קוֹלִי,
וְהוּא חֶזֶק וְנִעְרָץ
וְאֲנִי קִטְנָה וְטַפְשָׁה?
וְהֵאֵם יֵשׁ לִי זְכוּת,
לְפַצֵּל אֶת מְשַׁפְּחֹתֵי הַמִּפְאָרֶת,
וְאִם אֲעֹז
הֵאֵם יוּכְלוּ לְשַׁמַּע אֶת קוֹלִי??
הֵאֵם אֶהְיֶה בְּעֵינֵיהֶם שְׁפוּיָה דֵּי?
יְלֻדָה קִטְנָה שֶׁהִלְכָה לְאַבוּד...

הִלֵּךְ סוּדֵי עַמִּי,
שָׁקַע עֵמֶק בְּמַעֲמָקֵי הַנְּשִׂיָּה.
תָּבַע אֶת מְשַׁכְּרֹתוֹ נְאֻמָּנָה,
טָבַע אֶת רִשְׁמֵיו בְּנִשְׁמֹתֵי,
בְּנַפְשֵׁי,
בְּכָל הַיּוֹתֵי.
קָרְבָן.

כָּל הַמְשַׁפָּחָה תִּחְיֶה
וְאֲנִי אָמוֹת לְמַעַנָם.
הֲתִבִּינוּ אֶת גְּדֹל הַקְּרִיעָה?
אִם אֲבַחֵר לְחַיּוֹת
אֲזַרַע פְּרַעֲנוֹת
בְּקָרֵב הַקְּרוֹבִים לִי בְיֹוֹתֵר,
וְאִם אָמוֹת בְּחִשָּׂאֵי
בְּקָרְבִי אִמְרִי:
אִם אֱלֹהֵי הַן חַיּוֹתֵי,
נַפְשֵׁי הַקִּטְנָה נִשְׁאִית
שֶׁל כּוֹה מִן סַפּוּר,
מִשְׁהוּ פָּגוּם בִּי.
אֲנִי הִיא זֹו
שֶׁלֹא מְבִינָה נְכוּן?
וְהַשְּׁפָעָה מִרְחִיקַת הַלֵּכֶת,
שֶׁל רִגְעִים עֲמוּמִים נִצְחִיִּים אֱלֹהֵי
שְׁנַחֲרִיתוֹ עֵמֶק בְּבִשְׂרִי,
מְנַהֶלֶת אוֹתִי
לֵלֵא כָּל יִכְלֶת בְּחִירָה!

בואי אמא

ערבות של שלג לבנות
צחורות
אינסופיות
מכסות את שדותי,
ואין אפק
ושמים.
והאם אי פעם
השמש תזרח?

קפאון
שורר בעצמותי.
לתא ההקפאה שלי
כמעט ואין כניסה,
רק סדק קטן
שעדין מחכה.
בלילה הוא שר
או בוכה,
בחלומות רחוקים
משדותי הצחיחים...

בואי אמא,
ולו לרגע קט
הלכתי לארץ אחרת.
בואי אמא,
לבי לא ישקט
גם אי שם במחלת.

כבר שנים
חדשים, שעות וימים
שרחקת מלבי הקטן.
עוד לפני שגדלתי
ותרת ודחקת
את טבעי הלא מרסן!

שונאת אותך אמא,
שנאה תהומית.
ותרת עלי,
בגיל כה צעיר.
לבד כף גדלתי,
הכל הסתבף.
רועדת
רחוק מלבך.

בחוץ משחקת
"עסקים פרגיל"
למודים,
חברות,
לבי אז יגיל...

בפנים חשכה,
צורחת, בוכה.
התהום לופת
את נפשי כופת!

הקפאת אותי אמא
בתא ילדותך,
שונאת אותך
באפן נואש.
עמק שם בלילה
כשלא ארדם,
אחכה לך
אולי עוד תבואי...
אמא!!!

הילד הכי מטפח בבית הספר...

אני מגיע אליכם
בחלצה מכפתרת,
נקי ומסדר,
מעט שונה מכלם.
בדאי אתם מתפלאים
למה אני כאן,
בקצה של הקצה של העולם?

ההורים גם הם
עדין מתלבטים
האם זה המקום המתאים...
או איך זה
שגם בקצה של הקצה
אין לי מקום?

בורח, מתחבא
משחק בלהיות או לא להיות,
ילד מגדל
בן שנתיים או שלוש
עדין לא משכנע,
שיש החפץ בהמצאותי,
עדין במשחק הראשוני
של איפה אני?
ואולי אתם מענינים

לעזר לי למצוא?
בחלל הזה,
של הפחד לראות
את החלל של עצמי,
והבריחה לחללים
של בית הספר,
אני פוגש את השולים.
מתגרה עם תקרה
וחוטף ברגלים.
נעלם ונשרף,
כמו מטרף,
רעב לאהבה...
מסכן את עצמי עד מות.

הרתיחה הזאת עד לעצמות,
מעניקה לי סם משכך כאבים.
מרדימה מעט את חיות הדיחה
שאני נפשי פוגמות...
עד מתי אעמד על רגל אחת
תמה אם יש לי מקום ליותר???

יָלַד עִם שִׁקִּית

בְּכָל בֶּקָר
אֲנִי פוֹסֵעַ לְבֵית הַסֹּפֵר
עִם שִׁקִּית בְּיָדִי.
כְּלַכֶּם צוֹפִים בְּשַׁפֵּעַ
הַנֶּתֶן לִי לֹא גָבוּל.
אֲנִי אוֹכֵל וְאוֹכֵל
וּכְאֵלּוּ נִרְגַע,
וְאַתֶּם מְשַׁכְּנֵעִים
שָׁטוּב לִי.

אִם אֶסְפֵּר לָכֶם
שֶׁהַשִּׁקִּית מְכִילָה
אֶת רִגְשׁוֹת הָאִשְׁמָה שֶׁל אִמָּא שְׁלִי
הַתּוֹכְלוּ לְהִבְיֵן?

שָׁמֶן הַשִּׁקִּית
אֲנִי מְנַסֶּה לְאָכֵל אֶת הָאֵהָבָה.
עָצֵם הָאֵהָבָה
שְׁאֵלִיהָ אֲנִי מִתְגַּעְגַּע
עַד כְּלוֹת!
בָּהּ אֲנִי רוֹצֵה לְגַעַת
וּלְהִתְמַלֵּא
אֶף בְּאִפֵּן פֶּרְדּוּכְסֵלִי
אֲיִנִּי מְצַלִּיחַ לְשַׁבַּע...

רַעְבָּה נִפְשִׁי.
הָאֵם יֵשׁ מְזוֹן
שִׁיכוֹל לְחַסֵּל אֶת הָרַעֵב שְׁלִי?

הָאֵם יֵשׁ שִׁקִּית
שֶׁתִּלְטֵף אֶת הַחֲלָל הַזֶּה
שִׁישׁ לִי בַּפְּנִים?
הַחֲלָל הוֹלֵךְ וְתוֹפֵחַ
הַרְבֵּה מְעַבֵּר
לְמַמְדֵי גוֹפִי...

אִז מָה אַתֶּם מִתְפַּלְאִים
שֶׁבְּרַגַע הִרְאִשׁוּן
שֶׁאֲנִי לֹא חֵשׁ מוֹגֵן,
שֶׁמִּישֵׁהוּ מְצַלִּיחַ לְפַגַּע בִּי,
אֲנִי מִתְפַּרֵּק?

מָה אַתֶּם תִּמְהָיִים
שֶׁכָּל מְלָחָה אֲשֶׁר לֹא הוֹלְמַת
אֶת הַזִּיכָר הַמְּגִשְׁמֵת,
נִנְעֶצֶת בְּבִשְׂרֵי
הַיֵּשֶׁר לְבָלוֹן הַזֶּה,
הַרִיק,
הַמְשַׁתְּלֵט עַל חַיִּי...

יום של דמעות

ים של דמעות,
 כך אני קורא ללב שלי.
 ואין שם פסה ריקה מדמעותי,
 וכל מחשבה נוספת
 עשויה לפתח את סכר לבי,
 ולא תשאר יבשה בעולם...

ים של דמעות,
 על אבא ואמא
 הנאבקים על הילדים,
 ולרגע אחד
 לא קשובים
 למח שקורה בלב הקטן שלי!

היום אני דואג
 מה אני אכל,
 היכן אהיה בשבת,
 ומי יקנה לי נעלים.
 אף באמת עמק בתוכי
 אני יודע
 שעוד רגע אחד
 ולא אוכל להחזיק
 את הים הזה...
 ואינני בטוח
 שכדאי לי לחיות באמת.

כי ברגע הזה שאהיה ים,
 ים של דמעות,
 אבד בקרבי לעד.

אני מתקשר אליך
 אמא,
 אולי אצלך אהיה בשבת?
 אולי בשבת זו
 אזכה לאכל אכל חם.
 ונשאר
 במקום ההשרדותי הזה!!!

צֵעֵדַת הַחַיִּים

מיכאל מלאך פֵּעוּט
 כִּף וְזָף,
 כִּמְה זְכוּת יֵשׁ בְּתוֹךְ הַיְסוּרִים?
 בְּמִטָּה הַגְּדוּלָה הָאִינְסוֹפִית
 שֶׁל בֵּית הַחֹלִים
 טוֹבֵעַ גּוֹפֵף הַצְּנוּם,
 עֵמֶק בַּעֲנֵנֵי הַמַּחֲלָקָה
 הָאוֹנְקוֹלוֹגִית...

“אָמָא, אָנִי פוֹחֵד!
 אָנִי פוֹחֵד לְמוֹת!”

כִּף אַתָּה מְמַלְמֵל בֵּין טְפוּל לְטְפוּל...

כָּאן מְדַבְּרִים עַל הַמּוֹת.
 הוּא אוֹרֵב בְּכָל פְּנֵה אֶפְשָׁרִית,
 בְּכָל יוֹם עֲשׂוּיָה לְהִתְיַתֵּם מִטָּה אוֹ שְׂתִים.
 בְּכָל שְׁבוּעַ נִמְחָקִים חַיּוֹכִים
 שֶׁל יְלָדִים אֲשֶׁר בָּחֵרוּ לְחַיֵּךְ
 אוֹתָם עַד רִגְעַם הָאֶחָדוֹן.

מיכאל!
 כִּמְה יְסוּרִים בְּגוֹף צְנוּם אֶחָד?
 אָמָא!
 זוֹעֵק מִתְהוּמוֹת,
 נִלְפֶת מִכְאָבֵי הַבְּטָן
 הַפוֹעֲרִים לְשׁוֹנֵם
 לְלֹא הַפּוֹגָה.
 לְחֻצַּן הָאוֹפְטָלְגִין

הוּא כְּמַעֵט הַמְּפֹלֵט הַיַּחֲדִיד.
 הַדְּרָךְ לְהַמְלִיט מִן הַכָּאֵב
 וְהָאִימָה הַסְּפוּגָה כָּאן
 בְּכָל מַבְט, בְּכָל יָד...

אָנִי רוֹצֵה לְחַיּוֹת!
 כִּף אָנִי מִתְאַוֶּה לְשֹׁנֵן לְךָ מִיכָאֵל.
 זֶה בְּטוֹי שׁוֹנֶה בְּתַכְלִית.
 תִּרְצָה לְחַיּוֹת, מִיכָאֵל,
 אָנָּא מִמָּךְ, לְמַעַן הַשֵּׁם, תִּרְצָה לְחַיּוֹת!

הִנֵּה כָּאן בֵּינּוֹת לְרֵאשִׁים הַקְּרָחִים,
 רֵאשֵׁף בְּאֶרֶח פְּלָאֵי מוֹדָקָר, מִתְהַדָּר
 בְּפִאוּתֵיךְ הָאֶרְכוֹת, הַמְּפֹאָרוֹת
 אֶת פְּנֵיךְ הַעֲדִינּוֹת.
 הַפִּאוֹת שְׁכָל כִּף חֲשֵׁשֶׁת לְאַבֵּד...

תִּרְצָה לְחַיּוֹת, יְלָד שְׁלֵנוּ,
 אָנָּא מִיכָאֵל תַּחֲיָה!
 תַּחֲיָה.

כִּבֵּר נִצְחָת אֶת הַמּוֹת
 אִינְסוּפוֹר פְּעֻמִּים בְּחַיֵּיךְ הַצְּעִירִים.
 אָנָּא בִּיחָד
 נִנְצַח אוֹתוֹ שׁוֹב.
 נִירָה בּוֹ בְּרוּבָה הַגְּדוּל
 שְׁקִבְלַת הַיּוֹם,
 נִירָה בּוֹ בְּמּוֹת הַמֵּר הַזֶּה
 וְנִצְעַד צֵעֵדָה שֶׁל חַיִּים!!!

מכתב לצות - מיכאל ע"ה

ערב ראש השנה, וכלנו רעבים לישועות. הצלחנו להתחיל את השנה ברגל ימין, והנה אנחנו לפני החגים נפרדים למספר שבועות, מקוים לקבל את הילדים בריאים ושלמים לשנה של עבודה והתעלות.

יכלתי לחשב שפטירתו של מיכאל עליו השלום עומדת להשכח, ותקופה מרכבת של ארבע שנים הופכת ל - "כחלום יעוף".

אך אני חיבת לשפתך אתכם בהרהורים רבים אשר חולפים בנפשי ללא הפוגה.

כשאני מעזה להסתכל פנימה, ולא בורחת מהכאב, ראשית - יש בינינו איש צות, הרב ישראל, שתפקד כמו מלאך. אין לי מלים לבטא כיצד במשך ארבע שנים הוא דאג "להיות שם" כל שבוע. בנפשו, בגופו וברוחו.

מדבר בעזרה למיכאל, גיוס משאבים, עבודה עם ילדי כפתו על המחלה, ובהמשך על הפטירה. ובמעבר תהליך הרואי, שבתוכו עם כל הטרגדיה והכאב, זכינו להיות שתפים בצמיחה נפשית ורוחנית של מיכאל ואמו.

"חיים שיש בהם" - אדם יכול לעבר חיים שלמים ולא לזכות להשגים של מיכאל. מיכאל שהגיע אלינו, הוא פחד להכנס לפתח, פחד להפרד מאמא שלו והיה עסוק בעקר בלבד.

ובהמשך, התגעגע לפתח, התחנן שיבואו לבקר אותו, וזכה לחיף חיוביים אחרונים עוד בקיטנה האחרונה, כאשר כלנו יכלנו למשש את המות האורב בכל פנה...

מיכאל ברח אותנו, הפיר לנו טובה, רצה לחיות עד הרגע האחרון.

וכאשר ראה את המות - בקש להרדים אותו, היות שהיה בו רק חיים!

מיכאל שהגיע לטיול השנתי כמעט בזחילה, ונגע בכלנו בגבורתו!

מיכאל שהדבר הראשון שבקש לפני שיצא למסע טפולים מפרך, היה - לא לאבד את הפאות! ובארח פלא, ראשו המשיך להזדקק במחלקה האונקולוגית בין הראשים הקרחים, ואת פניו העדינות מעטרות פאותיו הנצחיות.

אז מה אני כותבת לכם?

ראשית, אני משתפת אתכם כי מן הראוי שניסד פנת זכרון ולא נתן לרגעים היקרים האלה להתמוסס וללכת לאבוד.

כמו כן, ברצוני לשוב ולהזכיר - הרב ישראל היה האדם שעשה את עקר המלאכה. אני רוצה להודות לו באופן אישי על אצילות נפשו, והמכל האינסופי שיצג את בית הספר ואת החיים במלוא הדרך. שהיה סמכות מגדלת והודמנות שניה לחיים טובים יותר למיכאל.

מששנו ביחד את יקר החיים, ואת ההשגים שאפשר לזכות בהם בכל נשימה נוספת שמיכאל זכה לנשם.

למדנו להבין את עמק החיים, החיים

הנלמדים מן המות. שהרי איזו משמעות יש

לחיים ללא המות?!

חשוב לומר - אנחנו מערכת!

ובתור מערכת כלנו אסירי תודה לרב

ישראל, וכלנו חיבים לומר זאת ולהיות

אתו ברגעים הקשים.

הילדים שלנו ממשיכים ללוות

אותנו. כל ילד שנפרדנו ממנו ממשיך

להזכר בלבנו כל החיים. יש משהו

בנשמה שלהם שנוגע עמק יותר.

גם את מיכאל נזכר לנצח!

ונזכה השנה להתפלל מעמק הלב

"זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים...

למען אלקים חיים!"

סודות

כל בקר אתם מקבלים אותי
ואינכם מבינים:
מה קורה לי בפנים?
עיני קפוצות, כועסות
כעס מבעבע
ממקום כל כך עמוק.
לעתים אתם נבוכים,
תמהים,
איך אני מחזיק
את כל המטען הזה בפנים...

כל בקר
כבר שנה ויותר
נשאלות שאלות:
האם זו המזוודה שאתה הגעתי לעולם?
האם יש בבית אלימות?
האם אין עבורי
סמכות מגדלת...

והנה אתמול,
הגיעה חוקרת ילדים לבית הספר
ולא ספרתי.
כי הסוד שלי
הוא מפחיד
ולא נתן לשחררו לעולם
כמו שמפריחים בלונים
הישר אל המצלמה.
אך לכם פתחתי צהר
ואולי כעת אתם מתחילים להבין...

נסיכה

בת יחידה
נסיכה אני,
להורי המבגרים.
מתנה שעליה
הם להודות מרבים...

אז מדוע
מרגישה אני את עצמי
כחבילה אשר באה לעולם
כדי למלא
חלל אין סופי?

מדוע אני חשה
שעלי לענד
למעשי ולהורתי
סרט ורד?

היש לי הזכות
בתוך כל העמס
הזה של חיהם,
עמס של המפגש ביניהם
לחיות את חיי?

לעתים
ללא כל יכלת בחירה
מחשבה או אזהרה,
נעלמים פריטים אישיים
שיכולה אני לקבל לכאורה,
לקבל על תנאי...

תִּרְאוּ אֹתִי

אֲבָא,
אֲנִי רוֹצֵה לְשַׁבֵּת
בְּכַתְּתָה כְּמוֹ כָּלֵם,
לְהִיּוֹת יֶלֶד שׁוֹב
כְּמוֹךָ מְשָׁלֵם!

הַמּוֹרָה,
אֲנִי מְאֹד מְשִׁתְּדֵל
תִּכְתְּבִי לִי פֶתֶק טוֹב.
אֲנִי כְּבֹר מִתְרַגֵּל
מִהַלּוּחַ אֶכְתֵּב.
אִז מָה אִם קִמְתִּי שְׁלֹשׁ פְּעָמִים,
תִּרְאִי אֵיךְ יִשְׁבְּתִי
לְמִרוֹת הַקּוֹצִים...

אֲנִי מִתְפָּרֵק
מִן הַמְאָמֵץ
וְאַתֶּם לֹא רוֹאִים,
וְאַבָּא מִבְּטִיחַ
אֶתְּהָ יֶלֶד רְגִיל!
רוֹצֵה לְהֶאֱמִין לוֹ
מִכָּל הַיָּלֵב
אִז לְמָה בְּסוֹף
הוּא תְּמִיד מִתְאַכְזֵב?
וְאַמָּא לְחֹשֶׁה לִי מִמֶּשׁ בְּסוֹד
שֶׁהִיא רוֹאָה שְׁקֵשָׁה לִי
וְכָל הַכְּבוֹד!
הִיא נִסְתָּה לְהִסְבִּיר לִי
בְּמַלִּים יְפוֹת,

אֵךְ אֶת הָאֲהָבָה,
אֶת עֵצֶם הָאֲהָבָה
לְמִי שֶׁאֲנִי בְּאֵמֶת,
הַמְפֹּגֵשׁ,
הַיְחָסִים הַפְּשׁוּטִים,
אֲלֵיהֶם אֲנִי מִתְגַּעְגַּעַת
מִשְׁתוֹקֶקֶת,
בְּאִפְּן נוֹאֵשׁ.

אֶל הַלֵּב הַזֶּה
שֶׁמִּתְכוּוֵן מִשְׁמָחָה
אֶת הַלֵּב הַזֶּה
נֶאֱלָצַת אֲנִי לְגַנְבִּי...

גּוֹנְבַת אֲהָבָה,
מֵאֲחַדְתְּ אֶתְכֶם
לְמַעֲנֵי
שׁוֹב וְשׁוֹב,
עַד שֶׁתְּצַלִּיחוּ
לְהִתְקִים כְּהוֹרִים!

שֶׁאֵבָא גָאָה בִּי
 וְלֹא מִתְכַּוֵּן...
 וּפְנִיָּה נִרְאוּ
 מְאֹד עֵיפוֹת.
 עֵמֶק שֶׁם בְּבֶטֶן,
 מֵאֲבָק מִתְרַחֵשׁ
 זֶה הוֹלֵךְ וְתוֹפֵחַ,
 בַּחוּץ רַק רוּחַשׁ.
 אָבָא שָׂמַח אוֹ מְאֻכָּזֵב?
 וְאַמָּא דוֹאֲגֵת כְּמוֹ נַחַל אֲכֹזֵב.

עֶבֶר וְעֵתִיד
 עַל הַפֶּרֶק תְּמִיד,
 וְאַנִּי רַק יֶלֶד
 שְׂרוּצָה לְשֹׁחַק,
 הַמְּשָׂא הוּא כְּבֹד
 וְעֵלֵי מְאִים,
 אֵת יְלֻדוֹתַי אָנִי מְאָבֵד!

מִי יִרְגִיעַ
 אֵת אָבָא
 שֶׁהָיָה קָטָן,
 מִי יֵאמֵר לְאַמָּא
 שֶׁגַּם אָנִי כָּאֵן?
 שְׂקֵט!
 הֲרַעַשׁ מִסְבִּיב כִּי גָדוֹל
 לָמָּה אָנִי צְרִיף לְסִבְלָה?

אָנִי צֵמָא

”אָנִי צֵמָא!”
 אֵתָה נוֹאֵק
 בְּשִׂאגוֹת לֹא מוֹסְתוֹת.
 ”אֵתָה יְכוּל לְהִמְתִּין”,
 אֵינְךָ מְקַשִּׁיבָה לִיפְחוֹת...
 אֲפֹשֶׁר הַכֹּל לְהִקְטִין
 כְּשִׁפּוּגִשִׁים אֵת קִצֵּה הַקֶּרְחוֹן,
 אֵךְ בְּעֵינֵי הַנֶּפֶשׁ
 רוֹאִים: חֶסֶר לִי בְּטַחָן.

”צֵמָא נִפְשִׁי”,
 שְׂמַעְתָּ עַל זֶה הַמּוֹרָה?
 אֵמָא נוֹטְשֶׁת לְלֹא אֲזוּהָרָה,
 קֶרְקַע נִשְׂמָטָת,
 אֲשֶׁמָּה בּוֹלְטָת.
 הֵיא חִיָּה אֵךְ לֹא בְּשִׁבְלִי
 אוֹלֵי זֶה בְּגִלְלִי?

אָנִי נוֹאֵק
 עִם כָּל רִגְעַ
 שְׂטוּמָן בְּחִבּוֹ חֶסֶף.
 הָאֵם זֶה סְפוּר שֶׁל גְּבוּלוֹת?
 הֲרִימוּ הַמְּסָךְ!
 עִם קִצֵּת חֶמְלָה בְּלֵב
 תִּרְאוּ,
 אָנִי צֵמָא עַד כְּלוֹת!

...ושוב

חזר הגשם
 ירד בלי הפוגה.
 נצמדתי אל חלון
 כמו בהפלגה,
 רוצה לראשונה
 לחוש עצמת ההצפנה...

לפתע
 נעלמו הגבולות,
 בכיתי בפנים,
 בכיתי בחוץ,
 בכיתי
 בזרימה
 שאין לה מלים...

ולא היה לי שום מחסום,
 ולא היה לי שום מסתור,
 רק חבור למקום מאד רחוק
 לשבר שקבור עמק עמק...

רציתי כמו כל הילדים
 להיות מוגן,
 ואמא פסעה בנפשה
 הרחק מכאן.
 וסבתא נסתה לשמור, להחזיק
 אף היה שם אורב, היה מזיק.

גאלתך הגיעה.
 פסע למרחב,
 השחר הפציע.
 ואביך עמרך.
 כהיום הונה,
 כך גם אז היה.
 הוסר המסך,
 ובעמק החויה
 נבנתה החליה
 לחיים!

כאסיר הקבור עמק,
 כבול בצינוק
 ולבו מתפקע.
 לא חדל מלזעק
 ואין שומע...
 ואין מוחה
 לאינספור המעותי,
 באפלה, בחשאי!
 התקשבו, התבינו?
 האם היה שם
 מישהו אתי?
 בבדידותי...

ורק עתה
 כשפסק המטר,
 ויש הרפיה
 וגבול,
 בין מה שהיה
 למרחב האדיר
 שנהיה,
 הוסר סורג.
 בית ילדותי
 נזעק בקול,
 ובהד נורא,
 ושוב נלחש:
 "לך לך ילדי"

מצפים לך ילד

אינספור דמעות,
מצופות, שוקעות
בעינים גדולות
ללא יכלת נקוז...
ערוצי נחל, יבשים
חרבים,
נאנחים, משתוקקים.

כמה הדמעות יכולות
להתמזמה?
למלא עד אפס מקום
עד כלות,
ללא יכלת זרימה,
ללא חוף.

מאגרי ענק שוממים
נטושים,
היוכלו לעד לאגר
את תהומות הכאב,
מכוות אש,
הנאספות ללא הפוגה?!

מצפים לך ילד
שתסכים יום אחד
לכאב אותם, לנקז
להדהד שועתך,
בעולם המשתוקק להכיל
את היותך בודד,

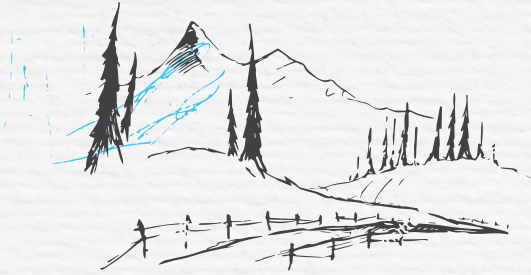
יגע,
מנכר,
ואינה מוכן לבטח באיש.

התוכל
להמיר את רצון הנקם
בחמלה
על מי שלא יכול לראות
את לשונות ההרס והיגון?
למקור מים חיים
הכמה
לשוב לזרימה האינסופית
של החיים והטהרה?

התאות לאהבה ולנחם
המשתוקקים לחבק אותך
חבוק
שימס את הפל?

התאמין
שצעד פעוט שלך
יכול לשנות את המות
שגזרת על עצמך?
אנא ילד,
פתח לנו שער,
הבחירה בינך
והעולם נמלא המתנה!

"אשא עיני אל ההרים"

(תהילים קכא, א)

הורות

היא המגע העמוק בנפש
 באלוקות, בתכלית הבריאה.
 הדיאלקטיקה בין שייכות לנפרדות
 בין אני ללא אני
 בין גבול למרחב פוטנציאלי
 בין עצמי לרבדים אינסופיים
 של העברה בין דורית....
 מייצרת קונפליקטים ועושר אינסופי....

בַּר מִצְוָה

הַנְּהָה,
הַגְּעֵנוּ יְלָדֵי הַמִּיחָד
לְיוֹם קְבֻלַּת הַמִּצְוֹת.
יוֹם הַיּוֹתֵף לְכַחוּר
לְנוֹשֵׂא בְעַל.
עַל הַבְּחִירָה,
עַל הַפִּיכָתָף
לוֹחֵם בְּחִזִּית
הָרְאשׁוֹנָה,
לְמַעַן הַפְּצַת הַטּוֹב
בְּעוֹלָם.
הַפְּצַת הָאוֹרָה,
לְמוֹד הַתּוֹרָה!

אֲנִי צוֹעֵדֶת עִמָּךְ
שְׁלוֹבֶת זְרוּעַ
בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה,
הָיִיתִי שְׁהַכְנָתָ
לְבָךְ בְּאוֹלָם
לְיוֹמָךְ הַגָּדוֹל,
הָיִיתִי שְׁעוּד כִּילָד
נְשֵׂאתָ בְּעַל!

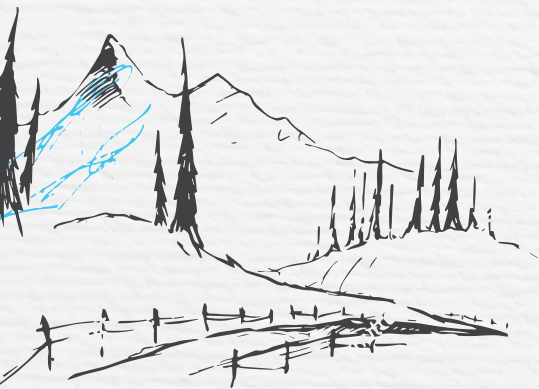
אֲנִי לוֹחֶשֶׁת לָךְ,
יְלָדֵי הַרְף
לוֹחֶשֶׁת לְלִבְךָ
הָעֵמֶק, הַזֶּה:

מְלַחֶמָה רוֹחֶשֶׁת בְּעוֹלָם,
וְאַתָּה יְקִירִי
חֵיל בְּסִירַת הַמְּבַחֶרֶת בְּיוֹתֵר,
בְּלֵב לְבוֹ שֶׁל הָעוֹלָם.
מְתַקֵּן, מְזַכֵּר
בְּלְמוּדֶךָ הַטְּהוֹר,
בְּמִסִּירוֹתֶיךָ מִגְּלָם
גְּלוּי הָאוֹר.

אֲנִי מִשְׁתַּוְּקֶקֶת לְהַמְשִׁיךְ
לְיֵצֵר עֲבוּרֶךָ
עוֹלָם מוּגֵן,
אֶף זֶה הָאֲמַת
וְאַתָּה כְּבָר מוֹכֵן.
וְאֲנִי יְקִירִי,
פוֹסַעַת בְּעִקְבוֹתֶיךָ...
מְנַכְשֶׁת עֲשׂוּבִים שׁוֹטִים
בְּיַדֵּי הַמְּחַסְפָּסוֹת,
מְפַנֶּה בְּצַפְרָנֵי הַמְּשַׁעוֹל
מִתְעַתּוּעִים וְסוּפוֹת חוֹל.

מְלַחֶמָה בְּעוֹלָם יְקִירִי,
אֲנִי חֹשֶׁה אוֹתָהּ
הַיּוֹם בְּעֲצָמָה,
בְּמָקוֹם שֶׁל קִדְשָׁה
נִדְרָשֶׁת שְׁמִירָה...

אֲנִי עוֹמְדַת נֶצֶבֶת
עִם יָב שֶׁל דְּמָעוֹת,
עִם שַׁחַר נִרְתָּמְתִּי בְּכָל הַכּוֹחוֹת,

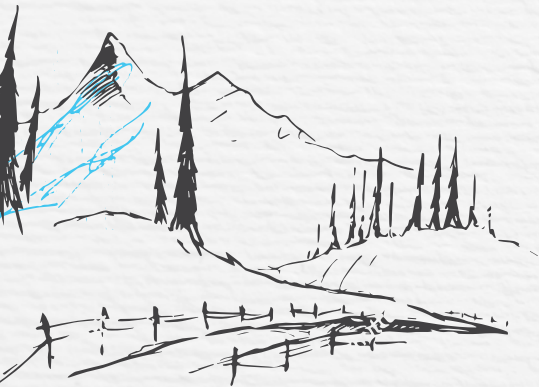

תפלותי שפכתי
 כמעונות מים זכים,
 התחננתי להסיר
 את כל המזיקים.

לך לך בני,
 לתפקידך הרם
 בסתר, בשקט
 טהר העולם!
 יש מקומות מאד חשוכים
 יש סבל, כאב
 ואבק של דרכים.
 ובתוך מנהרה
 ישנה עטרה,
 יש שביל המגן
 ללומדי התורה.
 התבונן אהוב,
 ואל תפחד,
 זה רק נסיון
 תתחזק, תתעודד!
 אתה במשעול האמת
 מברר וסולל,
 ואמא עמך
 בלב מתפלל...
 עוקר הרים
 מבהיר קשיות,
 תלמיד חכם
 בחרת להיות.
 המשך לעלות ללא מורא
 עד ביאת הגואל
 שיבא במהרה!

יהודים אֵנְחָנוּ

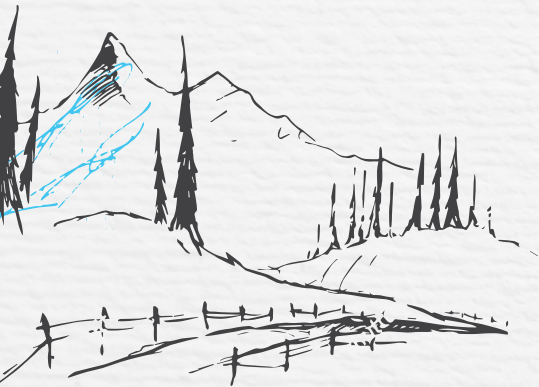
אני נוסעת אליך
 אבי.
 אני נוסעת.
 והדרכים - חסומות, עקלקלות...
 אני נוסעת,
 ביעף, בכל הכחות -
 ...ולא מצליחה להגיע...
 השלטים מהתלים,
 משהו עוצר, מפריע.
 כבר שנים,
 עשירים וחמש לפחות,
 שאני בדרך -
 לא מצליחה להגיע...
 עברו מאז חיים שלמים,
 ואני עוטה שריון והגנה.
 מטשטשת מאבק דרכים,
 פוגשת אותך מרחוק...
 הנה אתה,
 אבא שעזב את הבית,
 אבא שלא ראה אותנו,
 ובכל זאת אבא - זה אבא,
 וזיה גם הרבה מאד טוב.

...הנכּוּר מְחַסֵּל חֲלָקִים שְׁלָמִים בְּתוֹכִי,
 אֲנִי לֹא מְסַגֵּלְת אֵלַיךְ לְהִתְקַרֵּב.
 גַּם כְּשֶׁאַתָּה חוֹלָה, חֲלֵשׁ, וְעֵרִירִי
 וְלִבִּי הִרְחוּם נִצְבֵּט מִכָּאֵב...
 הִנֵּה,
 סוּף סוּף הִחְלַטְתִּי שֶׁהִגִּיעַ הַזְּמַן
 רָגַע לִפְנֵי שִׂיחָהּ מֵאַחֵר...
 אֲנִי בּוֹכָה אֵלַיךְ אָבִי אֶהוּבִי:
 תְּסִיר אֶת הַמְּחַסוּמִים,
 תְּסַלֵּל לִי דֶרֶךְ חֲדָשָׁה,
 הֵן שְׁעוֹן הַחוּל אוֹזֵל - וְאִין מוֹצֵא.
 אֲבֵא!!!
 אַתָּה מֵתְרַפֵּק עָלִי -
 כְּאִלוּ הִחְלַפְנוּ תְּפֻקִידִים.
 וּבְלִבִּי מְפַכֵּים דְּמַעוֹת, נַחְלִים
 סוּף סוּף הִגְעַתִּי אֵלַיךְ
 מִמְּעַמְקִים,
 כָּל-כֶּךָ רְחוּקִים אֲנַחְנוּ
 וּבְפָנֵימִיּוֹתֵנוּ דוּמִים.
 אִישִׁי הֵיכָר מְזַכֵּה אוֹתְךָ
 לְהוֹנִיחַ תְּפִלִּין
 וְאַתָּה,
 מִמְּקוֹם כָּל כֶּךָ רַךְ וְחֲלוּשׁ
 זוּעֵק:
 "ד' הוּא הָאֱלֹקִים!!!"
 שֶׁבַע פְּעָמִים...
 הֵיִשׁ קְדוּשׁ ד' גְּדוֹל מְזֵה?
 הֵיִשׁ מְרַחֵק בְּזֵה הָעוֹלָם
 שֶׁאֲפֹשֶׁר לְעֵבֵר בְּכֹזוּ מְהִירוֹת?
 הֵיִשׁ חֲבוּר עִמָּךְ וְיִקָּר
 מֵהַחֲבוּר הַפְּשׁוּט, הַטְּבָעִי - לְאֱלֹקִים?

אָבִי, הִנֵּה אֲנַחְנוּ כְּאִין
 הַגּוֹף כְּבֵר דְּוָה, עֵיף, לֹא מְסַגֵּל
 וְאַתָּה כְּנוּעַ,
 נוֹתֵן לְנוּ יָד,
 וְאוֹמֵר מִמְּקוֹם אֲמַתִּי:
 "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, ד' אֱלֹקֵינוּ,
 ד' אֶחָד!"

וְאִין לֵב שְׂיֻכּוֹל לְהַכִּיל,
 וְאִין דְּמַעוֹת שְׂיֻכּוֹלוּ לְסַפֵּג
 אֶת כָּל הַשָּׁנִים שֶׁל הַנְּתוּק,
 הִרְחוּק, וְהָאֲטִימוֹת.
 יְהוּדִים אֲנַחְנוּ -
 וְיֵשׁ תְּהוּמוֹת שְׂיֻכּוֹלִים לְהַעֲלֵם
 בְּרָגַע אֶחָד שֶׁל אֲמַת.

מבגור-ילד

אני מתבוננת בבני הצעיר ובי. הוא, ככל הילדים, מחבר לכאן ולעכשו, וזהו כח עצום של חיות והתחדשות - להתמודד עם כל יום מחדש.

ואני -

בתוכי הסתכלות רחבה יותר, הנשענת על ידע של כל מיני חכמות אנושיות, וגם התבוננות ויחול לעתיד, המאפשרים לי להמשיך להתחנן ולצפות לישועה.

אני מתבוננת בך, יקירי, ושואבת כחות ממצ'הלות הילדות שלך ומההסתגלות המהירה שלך למגבלות ולקשיים לא פשוטים. אני גם שמחה על גילך הצעיר והתמימות שבעיניך מול גדל הנסיון.

אני יודעת, יקירי, שיש לי המון מה ללמוד ממך. שאני צריכה להפריד מהחכמה האנושית המגבלת. אני זקוקה נואשות למבט הילדותי השמח מכל השג קטן. אני שמחה על התמימות והאמון המחלט שיש לך בי. מי יתן ויהא זה חלקי עם אבי! אני לומדת ממך, בני, לומדת ממך המון, וקלפות רבות של עודפות נגרות ממני ומאפשרות חיים פנימיים ורכים - כמו של ילד...

אני מתבוננת בך ובי, וחושבת:

כך גם אני מולך, אבי. אני רואה מעט קדימה בעיני הבשר המטשטשות שלי -

ואתה קל מלך חי וקים - יודע בכל רגע את הנצח, את הטוב האמתי.

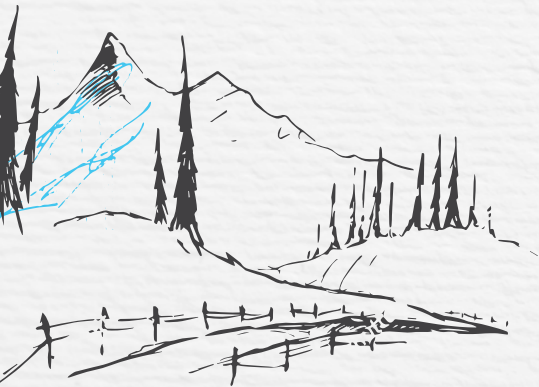
ובכל זאת, ברחמיך, בתוך כל העולמות, כל ההשתלשלות, כל הרקיעים -

מאיר אורך עד אלינו כרחם אב על בנים, מאחד במפגש נאצל בין הטוב האמתי לטוב המגבל הנצפה בעינינו המצמצמות. במקום הזה, של המפגש העדין - מתגלמת אהבתך הנוראה.

וממלאת אותי אשר עמק עד כאב,
אשר מעולם האמת,
אשר שנותן לי כח לעבר את הכל
לזחל חשופה על עפר,

פרסאות -

למענה, אלקים חיים!

שְׁתַּקְנִים אֲנַחְנוּ...

שְׁתַּקְנִים אֲנַחְנוּ,
בְּנֵי הַצֶּעִיר וְאֲנִי,
וְעֵינֵינוּ קְרוּעוֹת, בּוֹלְעוֹת עוֹלָמוֹת לְעִמָּק.
אֲנִי מִתְבּוֹנֶנֶת בְּעֵינֶיךָ הַגְּדוֹלוֹת,
בַּתְּכֵלֶת הַרָף וּבִירֵק הַגּוֹעֵשׁ, הַנִּסְעָר -
עַת לְכָל הַיְלָדִים מִתֵּר -
וְלֶךְ אֶסוּר.
אֲתָה לֹא אוֹמֵר לִי דָבָר,
אֶךְ עֵינֶיךָ מִצְלִיפוֹת בִּי, מִמְּלֹאוֹת אֶת לְבִי בְּכָאֵב.
הַשְׁתִּיקָה אוֹמַרְת יוֹתֵר...
שְׁתַּקְנִים אֲנַחְנוּ,
וְהַשְׁתִּיקָה אוֹמַרְת יוֹתֵר.
זוֹכֶרֶת אֵיךְ אִמְשׁ הַתְּגַלְגַּל צְחוּקָךְ וּמְלֹא אֶת הַנֶּחֱל.
זֶרְמַת בְּמִים לֹלֵא שׁוּם מַעֲצוּרִים...
הַיּוֹם - מִבְּטָךְ הוּא אַחֵר.
אֲתָה רוֹצֵה שׁוֹב לְזֶרֶם -
אֶךְ מִיִּשְׁהוּ כְּאֵלוֹ אוֹרֵב...
אֲנִי מוֹשִׁיטָה לְךָ יָד, בְּלִי מְלִים.
אֲתָה לֹא זְקוּק לְמְלִים.
יְדֶךָ בְּיָדִי,
וְאֲתָה מְנִיעַ אֶת עֲצָמְךָ,
מְעַט מְהֵסֵס, נִתְמָךְ, מִפְּרָפֵר -
אֶךְ בְּעֵינֶיךָ רָצוֹן עוֹ לַחַיּוֹת!!!
שְׁתַּקְנִים אֲנַחְנוּ,
כְּמוֹ עֲצֵי אֵיקְלִיפְטוֹס עַל חוֹף יָם כְּנָרֶת
כְּבוֹשֵׁי שְׁעָר, כְּנוֹעִים לְכָל רוּחַ,
לְכָל חוֹף.

שָׁנִים, יְקִירִי,
שָׁאֲנִי מִתְגַּעְגַּעַת לְעֵמֶד שָׁם, עִמָּם,
כְּבוֹשָׁה וּכְנוּעָה, עַל הַחוּף...
וְהִנֵּה, אֶהוּבִי, בְּיַחַד,
הַגַּעְנוּ בְּיַחַד...
וְעוֹד נִגִּיעַ, נִכְבָּשׁ,

נִכְבָּשׁ אֶת הַחוּף!

”כַּמֵּה לָךְ בְּשָׂרִי”

הנה אני שוב...
מהלכת במדבר
הכל עמום, לא ברור
גלחמים על החיים
משהו אוזל, נגמר
שעון החול נסדק,
הלב נרעד
ומעמק הלב נזעק:
ודין אל תמתח!

בני הצעיר מהלך לצדי
זועק בקול מחריש אזניים:
”כַּמֵּה לָךְ בְּשָׂרִי
בְּאֶרֶץ צִיָּה
וְעֵיף בְּלִי מַיִם!”

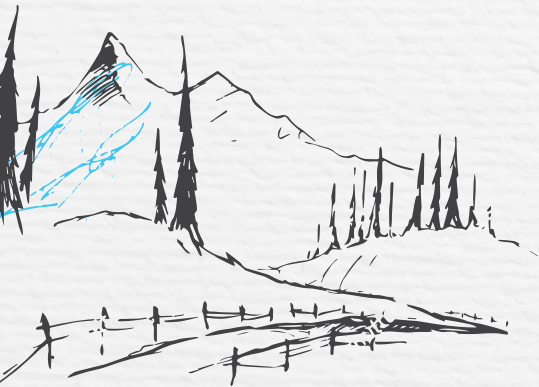
איך להזין אותו?
שוב נזעקת השאלה.
פיצד להזין אותו?
תן לי מפתח חדש!

סופת חול זורה חול בעיני
ואני לא רואה את הגשר.
איה הוא הגשר,
גשר החיים.
אבי!!!

אני עוצמת את עיני
לרגע של ישוב הדעת.
התאחדות.
מאתרת את זכרונות המגן.
אני יודעת שהתשובות בתוכי,
יש המון מדה לעשות,
רק לא לפחד,
להרגיש מחברת, שיכת.
והנה אני רואה אותו
עדין מטשטש
אבל קיים!

אתה כאן אתי
קרוב כל כך,
ואני קטנה וחלושה
הולכת לאבוד מהר כל כך...
רגע של חבור, התאחדות
ואנחנו שוב על הגשר
משהו אפלו התרחב
התעצם!

הרגעים האלה
המטשטשים, הלא בטוחים
זורעים בי
אימה ופחד.

אני רוצה להרגיש את הבן שלי
במקום בטוח,
עמק בתוך ורעותי החסונות
כמו את כל ילדי, ילדיך
ובני שלי!

הנה אנחנו בערב שבת סליחות.
שעון החול אוזל,
שנה של חיים.
כלנו באותו מקום,
אמתי
לא ברור, עמום,
לא יודעים.
מתחננים
משועים
להתחלה חדשה,
לרחמים,
לפסה של חיים
למענה אלקים חיים!

נזונים משלחן גבוה

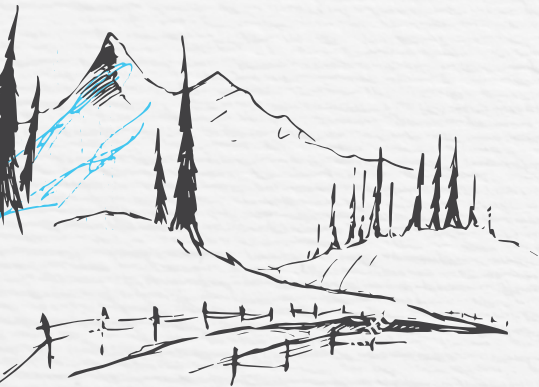
אני משגיחה
עליך, יקירי
כאם על עולל,
כצפור על גוזל
בזכוכית מגדלת.

הנה אתה
נזון מאכל בריא,
שומר על היגיינה נפשית
ורץ ברץ עם שאר
הילדים.

כבר התרגלת
לעינים שלי
המנחות רבות
על כל צעד שלך.
ואם אתה לרגע לא מרגיש
אתה שואל:
אמא, את רואה אותי?

כן יקירי,
גם כשאני מרחוק
אין לי רגע אחד בלעדך
בתוך הנסיון.

פה, גם אתה, אבי,
משגיח עלינו
בזכוכית מגדלת.

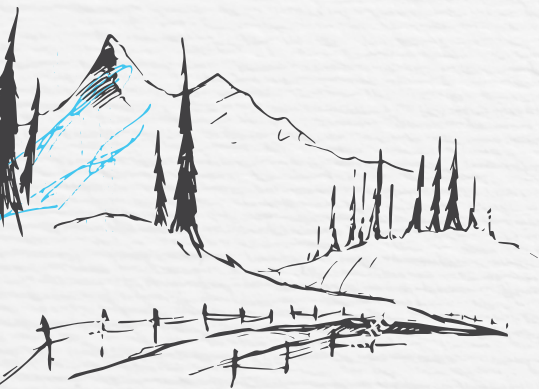

אין רגע אחד
שאתה מסית מבטך.
ואם לרגע אנחנו
מבהלים,
אבודים,
שואלים:
אתה רואה אותנו, אבא?

מיד
אתה מראה לנו
שעכשו,
בכל רגע,
יותר מתמיד,
בתוך הנסיון,
בכל רגע נתון
נותן לנו חיים,
מזין אותנו
משלחן גבוה...

מסלול יחודי

הנה אנחנו, בני,
מול הים,
יושבים על המזח.
אתה מתכרבל בתוכי
מחפש נחמה
מול נחשולי הענק
שכסו את פניך
בחול ומלח צורב.
אני שוטפת את פניך
במים מתקים
ולוחשת על לבך
מלות נחמה...
הי השוב
אוהב אותך,
ילדי,
הוא בחר בך
למסלול יחודי,
מורם.
אנחנו ביחד
יושבים על המזח.
עדין חשופים
לרוחות סערה עזות
למלח, חול
ונחשול.
דמעותינו זולגות
ללא הפוגה,
מתערבבות לישות אחת...
למה דוקא אני?
אתה רוצה לשאל אותי

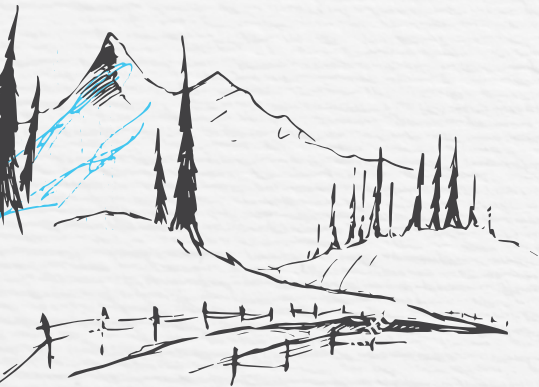
ואני מניחה
אצבעי על שפתותיך...
תראה, יקירי,
את הישועות,
"אני אלחם לכם -
ואתם תחרישון"...
הים נע בקצב מסחרר,
שאון נחשוליו
מחריש אזנים,
ורוח של סתו
מלטפת רכות את פנינו,
מישרת, מרככת
קמטי העבר.
קרן שמש
שולחת לעמק קרניה,
מראה לנו
אפק חדש.
אתה רואה, יקירי -
אני לוחשת לך.
הנה אתה צועד
בדרך ה',
לא כמו כל הילדים
בני גילך,
הצועדים - מחקים
צעדי אבותם.

אתה, יקירי,
צעדיך יהודיים,
חד פעמיים,
מלאים בחיות

של ישועה אישית,
של תעצומות נפש,
חשיבה על התכלית,
של גבורה,
של אפוק,
של הודיה.
נזון משלחן גבוה!
אתה מביט בי
בעיניך התכולות
מלאות המבע
ולא אומר לי דבר...

בלילה,
על מטתך
עת מלאכים מיטיבים יצועך
אני מביטה בך
קורא קריאת שמע
בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך -
ואני יודעת
שאתה יקירי, אהוב נפשי,
מתמודד כמו שיכול רק
ילד יהודי,
חיל בחזית האחרונה
בסוף הגלות,
סוף הדורות...

חיל יהודי פעוט
שעושה רשם רב
בכל העולמות!

כל היום

כל היום
הולכת אליך בני
מלפפת בצעיף
סבוף חוטים
של דאגה...

החורף הביא בחבו
את שמיכת הקרה,
קר חודר עצמות
ואתה במנהרה...

חושי נדרכים
פוסעת אליך פסיעות
בנפשי.
אולי עוד הגשם ירד
ולבך
יתמלא בדמעות?

כל היום
לבי בך יהגה,
התואיל לראות
את האפק רחב,
התאמין
גם בחשך
יזרח לו כוכב...?

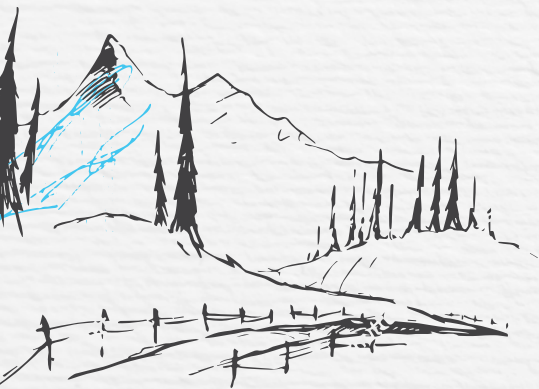
כל היום תפלת
פוקסת עליך
ילד שלי,

אולי זו הפגות שלך
צועקת עמק
עם הסתו,
לשוב אל הרחם.
כלנו לעתים כמהים
ואתה בני
התגדל? התאהב?

ועלים נושרים בשלכת
ומראם השלדי
של שדרת האילנות
ממלא את לבי.
ועלים נושרים בקרבי,
וחלקים שלמים
כמהים לחבק אותך,
כמו שהיה
כשהיית קטן
וחסר אונים,
אך גדלת בני
מתאנה אתה לצאת למרחב...

גם היום,
רואה בעיניך
ים משתולל
ובת צחוק.
ואיך כשהיית קטן
חיוך לא יכלת למחוק.

והנה גדלת,
ומלמעלה
עלי הנה מביט
כאלו אין בעולם אדם
שאותרך יוכל למלא...
ואני כל כף קרובה
וכל כף רחוקה,
נכספת ומעיקה.

נִכְרָדוֹת

בְּמִרְחֹב
שְׁמַעְבֵּר לְזִמְן
יֹדַעַת אוֹתְךָ בְּנִי
שְׁלֹכְךָ עֲשׂוּי מֵאֲבָנִים טוֹבוֹת.
יֹדַעַת
שָׁגַם כְּשֶׁהֲלִילָה אֶפֶל
מִמְלֵמֶל אֶתְּךָ תִּפְלוֹתֶיךָ
בְּכִסּוּפִים וּדְמָעוֹת...

וְאִיךָ אֲרַחֵיב הַמְּכַל
וְיֵשׁ יָמִים שְׁנֹדָמָה
שְׁפָרֶיךָ אֶתְּךָ
וְלִבְךָ
נִשְׁבֵּר לְאֶלְפֵי רְסִיסִים,
וּדְמָעוֹת רוֹתְחוֹת
מִמְלָאוֹת אֶת לְבִי.

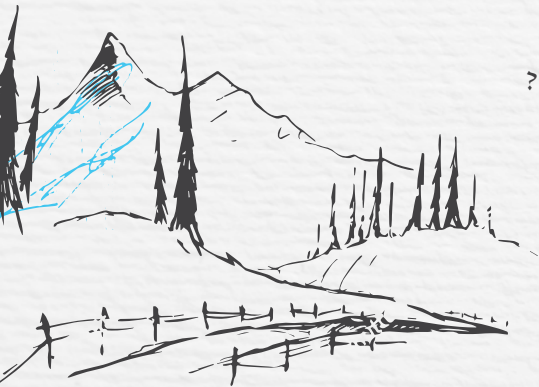
וְאִיךָ אוֹכֵל לְהַחְזִיק
וְיֵשׁ יָמִים
שְׁנֹכְסֶף אֶתְּךָ אֶל הַיָּם,
וְאִינִי בְּטוֹחָה
שֶׁתִּשׁוּב בְּשִׁלְמוֹת...
אוֹלֵי יִתְפָּזְרוּ אֲבָנֶיךָ
לְאֶלְפֵי רְסִיסִים
וְכִיצַד אֶשָּׂא וְאֶבִּיט בְּעֵינַיִךָ?

וְיֹדַעַת עִמָּךְ בְּקִרְבִּי
שֶׁהֲגִיעָה הַעֵת לְשַׁחֲרַר,
לְהִרְפוֹת

וְלִהְתֵּמֵלֵא בְּאִמּוֹן.
הָאִמּוֹן הוּא שְׁיִגְדִיל כְּחָךְ
לְהַחְזִיק
וְלִבְטַח
בְּנִתִיבוֹת הַמְּאִירִים.

מִתְבַּגֵּר אֶתְּךָ
יֶלֶד שְׁלִי,
וְהִדְרָכִים נִפְתָּלוֹת
וְהַמְּבֹט לְעֵתִים עֲמוּם,
וְאִינִי אֶתְּךָ עוֹד יֶלֶד קֶטָן
הַמִּתְנַחֵם בְּחִבּוּק...
וְעַלֵּי לְהַחְזִיק בְּגִבּוֹרָה
אֶת שְׁבָרִי
שֶׁלֹּא יִשְׁלַכּוּ עֲלֶיךָ
כִּי מִתְחַזֵּק אֶתְּךָ וְגִדֵּל,
וּמִשְׁתוֹקֵקֵת אֲנִי לְהִיּוֹת לְמִכָּל.
בְּדְמָעוֹת מְגִדִילָה אוֹתוֹ כֹּל לִילָה
נִמְתַּחַת עַד כְּאֵב!

מִי אֲמַר שֶׁהֲלֵדָה מִתְרַחֶשֶׁת פְּעַם בְּחַיִּים?
כֹּל כֵּךְ הִרְבָּה פְּעָמִים
לְדַתִּי אוֹתְךָ בְּנִי,
וְהִנֵּה
אֵינֶךָ עוֹד זְקוּק לִי
כְּמוֹ יֶלֶד קֶטָן.
מִשְׁתוֹקֵק אֶתְּךָ לְמִבְּט מִמְקַד
שֶׁל אִמּוֹן,

**"שמרני כאישון בת עין
בצל כנפיך תסתירני"**

(תהילים יז, ח)

הטיפול האינטרסובייקטיבי
המגע בתוך היחסים
מעורר חלקים עמוקים רדומים
וגלומה בו האפשרות
למסע תוך אישי, מסע של קרחונים במצולות ים.

החוויה של טרנספורמציה רגשית
עשויה להתרחש בטיפול
וגם בקבוצות ההכשרה
הרגעים הניצחיים האלה שחלקים רדומים שבים להיות בחיות
שחלקים מתים מתעוררים לחיים
שעולם שלם נראה מחדש
באור זוהר המייצר משמעויות וחוויות
חדשות ועמוקות יותר
גורם לאושר אינסופי....

לְאִמִּירָה בְּטוֹחָה מְשַׁחֲרֶרֶת
בְּמָה שְׁתִּהְיֶה!

אָנִי כָּבֵר כְּמַעַט שָׁם...
בְּנִי,
עוֹד קָצַת וְנִגִּיעַ
וְתִהְיֶה עוֹד נִפְרָדוֹת.
פְּנֵי מְאִירוֹת
בְּאוֹר שֶׁל מְלֹאוֹת,
זֶה הָיָה מְסַע מְפָרָךְ!

שׁוֹב נוֹלָדֶת בְּנִי,
וְאֲנִי מוֹסֵתֶת אֶת חֲרָדוֹתַי,
וְנוֹלָדֶת גַּם!

ואַחֲרֵי הַחֲשֵׁכָה

ואַחֲרֵי הַחֲשֵׁכָה
בָּא הַבֶּקֶר.
גֶּשֶׁם דֹּפֵק עַל חַלּוֹנִי,
טָהַר אֶת הַהוֹיָה.
רֵיחוֹת מְשַׁכְּרִים
שֶׁל חַיּוֹת
מְלֹאוֹ אֶת כָּל יְשׁוּתִי.
לֹא חִיצוֹנִית הַחַוִּיָּה
כִּי אִם פְּנִימִית,
טְהוֹרָה,
חֲדָשָׁה,
זָכָה.

מִשְׁהוֹ נִרְגַע בְּתוֹכִי,
הַתְּחִזֵּק,
אֲפֹשֶׁר לִי תְנוּעָה חֲדָשָׁה,
צְמִיחָה מִמְּקוֹם לֹא מִכֶּר.
מִתְבוֹנְנֶת בְּמִקוֹם הַזֶּה,
וְנִמְלֵאת בְּרִצּוֹן עֲצֻמְתִּי
לְקַיֵּם:
"שִׁירוּ לַה' שִׁיר חֲדָשׁ!"

בְּשֶׁהֲרַפִּיתִי

וְעַכְשָׁו
בְּשֶׁהֲרַפִּיתִי
מִתְעַתּוּעֵי הַשְּׁלִיטָה,
מִדְּמִיוֹנוֹת הַיּוֹתֵי חֲזָקָה...
עַכְשָׁו, בְּשֶׁמְדַמְּמֶת
שְׁלִיַת הַגְּנוּתִי
זְכִיתִי לְהִרְגִישׁ
חֲשׂוּפָה וְנוֹקֶקֶת,
חֲבוּטָה וְנִרְעָדֶת.
תְּפִלוֹתִי
"כְּגִמְלַעַלִי אֲמוֹ",
כְּמוֹנָה מְעוֹת.
מְלוֹתֵי מְדִיקוֹת,
דְּמַעוֹתֵי זְכוֹת...

הַאֵינְן זֹו כְּמִיּהָתוֹ שֶׁל כָּל יְהוּדֵי?

נגעת בי

נגעת בי
במקומות חבויים,
מכסים,
חלשים.
הסרת מעלי
חליפת המגן,
קסדת החזק,
אזיקי.
בתוכי
גועשים
נפתולי ילדותי,
יסורי בדידותי,
רצוני הכמוס
להיות ילדה טובה...
זוכרת
התרסקותי בכתלי עולמי הצר,
חפושי העז אחרי מישוהו שייכיל,
כמיהתי לאזן קשבת,
למישהו שיראה אותי בעצמי.

תהומות של כאב
נקיים מלבי.
מתנקזים,
מטהרים,
מאפשרים
זרימה חדשה של אור.

שקועה
בתנוחה עברית,
בעינים עצומות,
בתנועות קטנות.
מתרפקת
על דפנות רחמיה,
משועת
למקום מכיל.

וגם עכשו

וגם עכשו
כשיבש וחסום
זוכרת
את הנחל הזורם,
הקסום.
נמלאת בחוויה,
של שפע
ללא גבול,
משתוקקת
למגע
לעמק, לעצמה.

נוכרת
בעצים התמירים
עד שמים,
בירק עד
שלעולם אינו חסר מים.
בחיות הנבטת מכל צד,
בתחושה שאין מחסור,
יש שפע לכל אחד.

ובכל זאת,
היה שם גזע כרות
ועץ במצוקה,
שאת עצמו לא מצא...
ובלבי יש ילדה

שְׁכַל הַזְּמַן זֹעֶקֶת,
 וְרוֹצָה,
 וְלַעֲתִים אֵין שׁוֹמֵעַ,
 וְלַפְעָמִים אֵין רוֹאֵה,
 וַיֵּשׁ לֵב שְׁמַת־פֶּקַע
 וְאֵין מִי שְׂיָכִיל.

וְגַם כְּשֶׁכַּל כָּה כּוֹאֵב,
 וַיֵּשׁ בְּדִירוֹת נוֹרָאָה
 וְחֻלָּל פְּנוּי -
 יוֹדַעַת לְעַמֶּק
 שְׁזָה מְרַחֵב סְלוּל עֲבוּרֵי.

לְגִדּוּל
 עֶמֶק וּפְנִימִי,
 אֶלְיָהּ,
 שְׂיֹדַעַ
 שְׂרַק כָּהּ, רַק כָּהּ,
 בְּאֶמֶת אֶצְמַח,
 וְאֶהְיֶה חֶלֶק מִפְּעֻלָּתָהּ -
 וּבְכָל זֹאת: אָנִי.

אָמָא

זוֹכֶרֶת כְּמִיּהָתָךְ
 לְאִמָּא,
 בּוֹכָה נִצְחִית
 אֶת יְתֻמוֹתָךְ...
 בְּתוֹךְ קִירוֹת
 אֶל מוֹל חֶלּוֹן,
 רַק אִמָּא.
 כְּסוּפִים לְאִמָּא
 וְעֲבוּרֵי אֵינָךְ.

אִמָּא,
 אִמִּי הֵי־תוֹמָה,
 אֵיךְ בִּיתֻמוֹתָךְ
 הֵינִקֶּת אוֹתִי,
 הַשְׂאֲרֶת אוֹתִי
 כִּזָּה מְצַפָּה
 לְהַצְלִיחַ וּלְהִיּוֹת
 לָךְ מִתְאִימָה.

הוּי,
 עוֹד אֶרְךְ הַמַּסַּע.
 מְתִי אֲגִיעַ,
 לֹא אֲדַע.
 רוֹצָה אוֹתָךְ כְּבָר לְהַזְיֹן,
 רוֹצָה לְהִיּוֹת, לְהַאֲזִינַי.
 וְלֹא הֶצְלַחְתִּי בָּךְ
 בְּיַדִּי הַרְגִישׁוֹת לְגַעַת,
 לֹא הָיִית לִי אִמָּא,
 לֹא הָיִיתִי בְּתוֹ!

אִמָּא שְׁלִי

כָּל כַּף רְצִית
שְׁתַּהֲיֶה לָךְ
אִמָּא,
בַּת.
רְאִית בְּחִלּוּמְךָ דְּמוּתָן,
הַמְתַּנַּת,
מִן הַחֲלוֹן הַעֲפָתָ מִבֵּט.

וּכְשָׁבַאתִי אֵלֶיךָ
וְעֵינַי בּוֹרְקוֹת אֶהְבֶּה,
וְיַדֵי הַקִּטְנוֹת
מוֹשְׁטוֹת עַד שָׁמַיִם,
הָיָה זֶה עֲבוּרְךָ
תּוֹבְעָנִי
וְלֹא מוֹבָן.

אִמָּא,
אֶבֶל כָּל כַּף רְצִיתִי
שְׁתִּשְׂמַחִי.
הַתְּאֲמִצְתִּי
וְלֹא רְאִית.
מִתְחַתִּי כָּל כְּלִי
כְּדֵי לְוַתֵּר,
וּכְשֶׁלֵּא הִצְלַחְתִּי
שׁוֹב הָיָה זֶה
עֲבוּרְךָ כֹּה מְאֻכָּזֵב.

אִמָּא,
אֶבֶל תִּבְיֹטִי בֵּי,
בֵּי בְּעִצְמִי,
בְּעֵינַיִם פְּנוּיֹת
מִפְּרֵי חִלּוּמוֹתַיךָ.
זְכְּרִי
שְׁאֵת הָאִמָּא,
וְהַיְלָדָה שְׁבִי
נוֹתְרָה כָּל כַּף לְבַד,
וּבְתוֹכָהּ כְּמִיָּהָה
לְמִבְּטָךְ,
לְיָד.

אני

אני
 חונה אותך
 גשם,
 חודר את
 התודעה שלי
 בבשורתך הזכה.
 אני
 חונה אותך
 גשם,
 מטהר את לבי
 בשפע וברכה.
 אני
 חונה אותך
 גשם,
 דופק על חלונני,
 מעורר מחביון
 את כל אשר בי.

רוצה לעמוד
 בשופה במרחב,
 ולהרגישך על פני,
 בזרימה הזו
 המלטפת,
 הפותחת,
 המאפשרת
 לנשם בלי גבול.

משתוקקת גם
 לרוץ בשאגות
 של אסיר משחרר,
 ולהרגישך
 מצליף בי
 בכל כוחותיך,
 עד שאדע
 בכל נפשי,
 בכל גופי,
 עד כלות רוחי,
 השגחתו יתברך
 בכל רגע נתון.

כְּשֶׁנַּחְצוּ הַקּוֹיִם

הִיָּה זֶה בְּנֵר רְבִיעֵי שֶׁל חֲנֻכָּה,
לֹא כָּל הַכְּנֵה מִקְדָּמָה.
בְּרָגָעִים שְׂבָהֵם אֲנִי מִנְסָה
לְחַפֵּן אֶת רְבוּי הָאוֹר
וּלְהוֹרִיד יְשׁוּעוֹת קִטְנוֹת וְגִדּוּלוֹת
אֶל בֵּיתִי,
דְּרָמָה מְסוּי אַחַר הַתְּרַחֲשָׁה
בְּבֵיתָה שֶׁל חֲבֵרְתִי הָאֶהוּבָה עָלַי כְּנִפְשִׁי.
עַת הַרְגִישָׁה עוֹלָמוֹת מִתְרַסְקִים,
וְנִדְמָה שְׂמֵאֲבֶדֶת הִיא אֶת אַחֲרִית
הָאֲמוּן בְּעוֹלָם.

חֲדוּרַת שְׁלִיחוֹת שְׂאֲטָתִי בְּדַרְכִּים צְפוּנָה
מִלְּאֵת אָמוּנָה
שְׂאוּכַל לְהַפִּיחַ בָּהּ רוּחַ חַיִּים,
אֶף הִצּוּ כָּבֵר נְחֻתָם,
וְהַמְפָּגֵשׁ עִם הָעֵלְטָה וְתִהוּמוֹת הַכָּאֵב
שְׁפַעְפְּעוּ לֹלֵא הַפּוּגָה
הוֹתִירוּ בִּי חוֹתָם עִמָּךְ לְכָל הַחַיִּים.

אֶסְפְּתִי אֶת כָּל הָאוֹר שְׂאֲגֵרְתִי בְּתוֹכִי
בְּמִשְׁפַּח כָּל יְמֵי חַיִּי,
וְהִסְתַּעַרְתִּי עַל הַנֶּפֶשׁ הָאֲבוּדָה
הַהוֹלְכָת וְנִעְלָמָת,
הוֹלְכָת וּמִתְנַתְּקָת

מֵהִידִים הַמוֹשְׁטוֹת לְעֵבְרָה.
הִיא רְאֵתָה אוֹתִי.
רְאֵתָה אֶת הָאוֹר שְׁלִי,

אֶת הַרְצוֹן הָעֵז
לְגַעַת בָּהּ.
וְנִתְנָה לִי רְשׁוֹת לְחַלְחַל אֵט אֵט לְנַפְשָׁה,
אֶף נִצְרָה זֶה הָרוּ
בִּינִינוּ,
כִּי עִם הָעוֹלָם
הָיוּ לָהּ חֲשׁוֹנוֹת אַחֲרִים.
מִשָּׂהוּ כָּל כֶּף עִמָּךְ נִסְדָּק.
הַגִּזְרָה נְחֻתָמָה,
וְנִדְמָה כְּאִלּוּ הָאֲנוּשׁוֹת כְּלָה
נְחֻרְדָּה, נֶאֱטָמָה
הַקִּיאָה מִתּוֹכָה
אֶת הַמְקוֹם הַזֶּה, הִלֵּא בְּרוּר
הַמִּטְשָׁטֵשׁ,
הַמְעַרְבֵּב,
הַנֶּאֱנָק.
וְהוֹצִיאָה צוּ,
צוּ הַמוֹלִיף לְעוֹלָם שְׂבוּ
הַחֲקִים אַחֲרִים,
הַדְּלִתוֹת סְגוּרוֹת,
עֲבוֹת,
מְנַכְרוֹת,
וְהַמְבַּע נִעְלָם מִן הַפָּנִים.
נִצְבְּתִי מוּל שַׁעַר הָאֲבֵן
הַמְתִּישׁ הַזֶּה,
כְּשֶׁדָּמִי אוֹזֵל בְּמַהִירוֹת שִׂיא,
וְאִינִי יוֹדַעַת אִם אֲזָכָה
לְרֵאוֹת אוֹתָה שׁוּב
בְּמִרְחֹב הַנְּדִיר שְׁלֵנוּ,
הָאִינְטִימִי, הָאוֹתֵנְטִי, הַמְגִדֵּל.

לפתע,
פגשתי את תהומות הצער שלה,
עת ננעל השער,
ואבניו לא אפשרו אפלו מבט...
"במקום שהדלתות סגורות"
קורים פשעים,
נאקתי לעברו של אישי.
והוא הנהן חרישית,
ובכיוו אין נחמה.

חסר מנוחה נוראי
הטריף אותי
מהרגע שבו נסגר השער הנורא,
וחברתי פסעה נוגות
אל הלא נודע,
לפיתה בחרדה
מהעומד להתרחש,
ויותר מכך
מבעתת
ממה שבאמת קרה.

לא אוכל להיות במקום
הכואב, המסעיר והמרסק,
לא אוכל להשלים
עם מה שהתרחש
כשבלבי תובנה עמקה,
שבמקום בו נחצו הקוים
אבד האמון,
נפגע הצלם,
יש לתת שפע של
תקוה, אנושיות, אמון,

וכל מקום אחר הוא פציעה קשה
שלא תשכח,
שלא תרפא,
שלא תסלח.

"מי חצה את הקוים?"
אני זועקת מתהומות לבי,
מדוע הסתערו ופלשו
לנפש תשושה ואבודה
בכפפות מחספסות
ולב של אבן?

מי יוכל להשיב?

יְלֵדָה שְׁלִי

הַבְּקָר
 בְּזֶמֶן שֶׁהִתְבַּוְּנַתִּי
 בִּ"שְׁבִיל הַנְּסֻתָר"
 אֶל הַוְּאֵדִי,
 בְּשְׁבִיל שְׁקוֹרָא לִי
 בְּיָמִים שֶׁל חֲבוּר,
 נִזְכַּרְתִּי בְּעֶרְגָה
 בַּחֲוִיָה הַזֹּו
 הַעֲמָקָה,
 הַמְרַעֲיָדָה,
 הַמְגַבֶּשֶׁת...
 אֶת שׁוֹמַעַת אוֹתִי,
 יְלֵדָה שְׁלִי,
 תִּקְשִׁיבִי,
 אֲלֵיךְ אֲנִי פּוֹנֵה:
 הַיּוֹם הַזֶּה
 שֶׁהוֹשַׁטְתִּי לָךְ אֶת יָדִי
 וּבָאת אֵלַי בְּזִרְעוֹת פְּתוּחוֹת
 בְּלִי שׁוֹם מַעֲצוּרִים
 וְהַפְכְּנוּ אֶחָת...

הַיּוֹם הַזֶּה,
 שְׁבוּ הַתְּמוֹסְסוֹ חוֹמוֹת
 שֶׁל בְּרֹדֶל, חוֹל וְאַבָּן,
 נִרְגָּעוּ כְּאָבִים
 הוֹטֵר הַמְּסָךְ,
 הַרְחֹקָה,
 הַנְּכֹוֹר,

וְהִרְגָּשְׁנוּ זֹו אֶת זֹו
 בַּחֲוִיָה מְשֻׁתָּפֶת -
 גָּרַם לִי אֲשֶׁר
 שָׁאִין לוֹ מְלִים...
 אוֹלִי, אוֹלִי כְּמוֹ
 שְׁנֵי הַעֲצִים
 שֶׁזִּהְיִתִּי בְּמַבְטִי,
 נִכְסָפִים
 לְשֵׁלֵב זִרְעוֹתֵיהֶם
 בְּכִסּוּפִים נוֹרְאִים,
 נִדְמָה שֶׁעֲנִפֵּיהֶם צוֹמְחִים,
 מִתְּכוּוֹנִים
 כְּבָר שְׁנַיִם,
 וּלְפָתַע
 מִגַּע רוּטֵט
 וַיֵּד!
 אֶהְבֶּה,
 אֶחָדוֹת,
 הַתְּמַזְגוֹת,
 אֶחָד...

מֶה נוֹרְאִים
 רְגָעִים אֶלָּה.
 מֶה צוֹרֵב וְכָרוֹן הַפְּרֻדָּה,
 הַנְּכֹוֹר,
 חֹסֵר הַשְּׁלֵמוֹת
 בְּתוֹכָהּ.
 עַד כְּמֶה אֲדִירָה

הַרְאוֹת הַחֶדְהָ בַּיּוֹתֵר

אָנִי פּוֹסַעַת בְּשִׁבְלִי,
עַל מוֹרְדוֹת הַהָר.
מִשְׁקִיפָה עַל הַפְּסָגָה הַמְּשֻׁלָּגָה,
הַזּוֹהֶרֶת בְּזֹהַר קַרְנֵי חֶמָּה.
מִשְׁהוּ נְעִים לִי בַּמְּרֻחָב הַזֶּה...
לְפָתַע אָנִי מְגִיעָה לְשֵׁעַר.
שֵׁעַר גָּדֵל מִמְּדִים,
סְגוּר וּמְסוּרָג.
אֵין לִי מַעְבָּר.
אָנִי מְבִיטָה לְצַדְדִים,
וּמִפְתַּעַת לְגִלּוֹת אֶת...
אִמָּא שְׁלִי.
אִמִּי יוֹלְדָתִי,
אִמִּי הָאֲהוּבָה!

אָנִי צוֹפָה בָּהּ מֵרְחוֹק:
הִיא קְטַנָּת מִמְּדִים,
לֹא מְשֻׁגָּת.
אָנִי מְנַסֶּה לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיהָ,
לְהוֹשִׁיט לָהּ יָד,
לְבַקֵּשׁ מִמֶּנָּה מִפְתַּח לְשֵׁעַר...
וּלְפָתַע הִיא הוֹפְכָת גְּדוּלָה וְעֲצוּמָה.
מִשְׁהוּ בְּמִמְּדִים שְׁלָה,
הוֹפֵךְ חֶסֶר שְׁלִיטָה.
הִיא מְשַׁתְּלֶטֶת, חוֹדְרַת לְכָל הַמְּרֻחָב,
אֵין לִי בְּכָלֵל מְקוֹם!
אָנִי נוֹשְׁמַת מְהֵרָה
כְּדֵי לְהִיּוֹת בְּטוֹחָה שֵׁישׁ לִי אֲוִיר,
מִתְכַּנְּסֶת פְּנִימָה,

וּמְרַגֶּשֶׁת
עֲצַמַת הַחֲבוּר,
הָאֲהֻבָה,
הַנְּחֻמָּה.

זו עוֹד מִתְנַה שְׁקַבְּלָתִי
בְּשִׁיחַ עֵמֶק עִם בּוֹרְאִי,
בְּהַתְּבוּדוֹתַי.

כָּל כֶּף הַרְבֵּה שָׁנִים,
כָּל כֶּף הַרְבֵּה דוֹרוֹת,
כְּסוּפִים נוֹרְאִים,
נְאֻקוֹת וּמְקוּמוֹת לֹא מוּכְלָיִם.
עַד שְׁמַצְאָתִי אוֹתוֹ,
אֶת הָרֵב שְׁלִי
שְׁעוֹר לִי סוֹף סוֹף
לְגַעַת בְּבִדְדוֹת שְׁבִתוּכִי.
לְהִסִּיר הַנִּכְבוֹר
הַבְּלָתִי נִסְבֵּל שְׁבִי,
וּלְהִתְחִיל לְנוֹעַ,
אֲחַת
לְמַעַן אֶלְקִים חַיִּים!

חֹזְכֶרֶת אֵיךְ הִקְטַנְתִּי אוֹתָהּ בְּתוֹכִי.
 אֲנִי מִתְבוֹנֶנֶת בָּהּ:
 בְּתֵהוֹמוֹת הָאֲהָבָה שְׁלָה,
 בְּחֶסְכִּים שְׁלָה,
 בְּמַעַט שֶׁהִיא בִקְשָׁה מִמֶּנִּי...
 וְשׁוֹב מוֹשִׁיטָה לָּהּ יָד.
 תוֹף כְּדֵי הֵהוּשָׁתָה
 הִיא מְקַבֶּלֶת מִמֵּדִים טְבָעִים.
 הַטּוֹב שֶׁלָּנוּ נִפְגָּשׁ,
 וְשֶׁפֶע עֲצוֹם יוֹרֵד מִלְמַעְלָה:
 הַמְשַׁעוֹל מִתְמַלֵּא פְּרָחִים עֲזֵי גִּוְנִים,
 הַפְּסֻגָּה הָעוֹטָה לְבֶן צַח,
 נִרְאִית לִפְתַּע קְרוּבָה,
 וְלֹא כָּל מִפְתָּח -

הַשְּׁעַר נִפְתָּח!
 אֲנַחְנוּ נִכְנָסוֹת יַחַד,
 אַךְ כָּל אַחַת פּוֹסַעַת לְדַרְכָּהּ.
 הִיא מְבִינָה שְׁעָלֵי לְלֶכֶת לְדַרְכֵי.
 הָרְגָעִים הָאֵלֶּה נוֹתְנִים לִי כַח
 לְכָל הַחַיִּים.
 קִבְּלָת אוֹתִי, אִמָּא,
 בְּמֵלֵא הַפְּשֻׁטוֹת וְהָאֲהָבָה,
 וּלְשִׁתִּינוּ הִיָּה בְּרוּר
 שִׁישׁ נִקְדוֹת מִפְגָּשׁ,
 אַךְ הַדֶּרֶךְ חֵיבֶת לְהִתְפַּצֵּל.

יֵשׁ הַפְּרָדוֹת,
 יֵשׁ לְבִדּוּיּוֹת,
 יֵשׁ צְמִיחָה.
 אֲנִי פּוֹסַעַת בְּפְסִיעוֹת קְלוֹת,
 מִפְּזוֹת בְּצִהְלוֹת שְׂמִיחָה

לֹא מוֹסְתוֹת.
 וּלְפִתַּע, עוֹד שְׁעָר!
 הַפְּעַם זֶהוּ שְׁעַר שֶׁל אֶבֶן,
 לֹא נָתַן לְהַבִּיט דֶּרֶךְ סוֹרְגִיו.
 יֵשׁ תְּחוּשָׁה שֶׁל אֲטִימוֹת מַחְלָטָה.
 אֲנִי מִחְפְּשֶׁת אוֹתָךְ נוֹאֲשׁוֹת,
 וְרוֹאָה אוֹתָךְ נֶאֱבָקֶת עֵמֶק בְּתוֹךְ הַסֶּבֶף.
 מוֹלֵי הַפְּסֻגָּה הַזוֹהֶרֶת,
 וְאֵת רוֹאָה רַק סֶבֶף עֲצִים וְדַרְדָּר...
 עֲבִים עֲצוּמֵי מִמֵּדִים מִתְקַרְבִּים לְעֶבְרִי,
 וּמְמַלְאִים אֶת כָּל הַמְּרַחֵב.
 הָאֲוִיר אֵט אֵט מִדְּלָדֵל
 וְאֲנִי צוֹעֶקֶת מִתְהוֹמוֹת לְבִי:
 "שׁוּבָה ד', עַד מִתִּי?"
 "הוֹצִיאָה מִמִּסְגֵּר נַפְשִׁי לְהוֹדוֹת אֶת שְׁמֶךְ" - - -
 אֲנִי רוֹאָה אוֹתָךְ מִתְפַּתְּלָת,
 אַךְ אֵת לֹא רוֹאָה אוֹתִי.
 אֲנִי צוֹעֶקֶת לָךְ,
 מְשַׁלִּיכָה לְעֶבְרֶךָ חֶבֶל -
 וְאֵת לֹא שׁוֹמַעַת...
 קִבְּלֵי מוֹת אוֹפְפִים אוֹתִי,
 חֲלָקִים שְׁלֵמִים בְּתוֹכִי נִקְרָעִים, נִשְׁבָּרִים...
 הַמְּרַחֵב שְׁלֵי הוֹלֵךְ וּמִצְטַמְצָם,
 כְּמַעַט וְאִין לִי מְקוֹם.
 אֲנִי לֹא יוֹכֵלָה לְעַמּוֹד,
 בְּקִשִּׁי לְשָׁבֵת...
 אֲנִי מְשַׁלֶּבֶת אֶת יָדֵי
 בְּתַנוּעָה שֶׁל הַסְּתַגְרוֹת בְּתוֹךְ עֲצָמֵי.
 הַכָּאֵב נוֹרָאִי, בְּלִתֵּי נִסְבֵּל -
 אֲנִי רוֹאָה אוֹתָךְ,
 וְלֹא מִסְגֵּלֶת לְהִתְקַדֵּם אֶפְלוּ צַעַד אֶחָד.

את מגדירה אותי.
 אף שנדמה לי
 שבחרתי בדרך אחרת -
 חבלים עבתיים לופתים אותי,
 מקבעים אותי למקום חשוף, אפל.
 מר לי,
 אבל כאן אני יכולה לנשם,
 למרות הידיעה שנשתי אותך.
 אני בכלל לא רואה את השער.
 זוכרת את החזיה של מראהו האטום,
 אבל לא מנסה להתמודד
 שוב, מולו.
 אני אתך, ממש בתוכך,
 ואת לא מרגישה אותי.
 אני חשה לעמק את סבלך,
 אך לא מוחה את דמעותיך,
 אין כאן בכלל מלים...

המקום המרפב הזה
 נמשך הרבה זמן.
 שנים, דורות של קבעון,
 של סבל אנושי,
 של שקיעה מתמשכת,
 של חסר תקווה.

לפתע משהו מתעורר בי.
 כמו טפה מן השמים
 שגרמה ללחלוחית במקום יבש מאד:
 אני מסתכלת עליך מבחוץ.
 יש לי יכלת לראות אותך מחדש.
 הגבולות נבנים גם מבפנים.
 אני אוהבת אותך,

רוצה להסיר מדרךך לפחות ענף אחד
 כדי לאפשר לך מרחב מסים,
 כדי שתוכלי לראות אותי פוסעת קדימה.
 את רוצה בשבילי,
 את משתוקקת שיהיו לי חיים אחרים,
 אני מרגישה את הרצון שלך,
 הוא מחזק אותי!
 הרצונות שלי הם תמיד כל כך חזקים.
 עכשו,
 המראות הופכים להיות כל כך מגוננים
 אינספור אפשרויות.
 האפק חדש,
 הראות החדה ביותר שראיתי בימי חיי,
 והשער בכלל לא שם.

האם הוא היה בעבר -
 או שהיו אלו תעתועים?
 אני לא נוטשת אותך,
 כי את כבר לא עומדת בדרך.
 השער איננו,
 ואת כל כך מאפשרת, קרובה,
 רפה ואוהבת.

אני פוסעת אליך, אבי.
 קלפות של עצבות נגרות, נגרות
 עדשות עכורות, מטשטשות-מטהרות.
 לפתע,
 אני מתבוננת במשקפים חדשות
 על המרחב העצים הנפער, הנחשף אל תוכי.
 אני מאשרת, אבי
 אף שעדין מפחדת להרגיש את הכל...
 ומתמלאת עד כלות בארץ האין סופי.

יתמות

אני רואה אותך,
מביטה מהחלון,
מתגעגעת.
זה משהו עמוק,
זה משהו רחוק,
שסוחף,
לופת אותך,
מציף בדמעות...
כשאת שבה
יש לך מן מבט כזה בעינים
מבט שמכיל בתוכו עולמות...
נדמה ששמשת החלון
נותרה בעיניך.
אני מנסה לצוד את מבטך,
לגעת בך,
אבל את שרוייה במקום חסר.
עיניך זגוגיות,
שיכות לעולם אחר...
כשאני קוראת לך
את מחיכת אלי,
אך חיוכה לא חודר אותי.
הזוגית שבינינו
מוחשית וקיימת.
אני לא מצליחה לחודר אותה...
אני רק בת שלוש,
ורגשותי עמוקים.
את גם מרגישה
את המסך שבינינו.
את אוהבת ומחבבת,

בוכה וצוחקת,
אבל אין כאן בכלל מפגש!
לעתים זה פרגוד
לעתים האויר סמיך, מעיק,
לעתים מסכה על פניך...
אני רואה אותך
אבל את - לא רואה אותי.
את שומעת, אך לא מאזינה,
ואני, את את
מפסיקה לדבר...
יש בועה
מרחב חלול של בדידות.
כלום לא קורה שם.
זה רק אני ומבטי הזגוגיים,
מבט שירשתי ממך.
אחרת, שונה,
לא שיכת!
אני לא מצליחה להבין
איך את כל כך קרובה,
ואני לא מצליחה לגעת בך...
כן, זה מן חלל כזה,
חלל שמקיף אותי,
חלל שנפער בקרבי.
יש שם כל כך הרבה געגועים
לממשות, למפגש של אמת!
יש רק שני אפנים
שבהם אני פוגשת אותך.
כשאת שבה מן החלון
ולפתע נצת בך רצון לשתף אותי
ביתמות שלך,

בחזיה של העדר אם.
את זה אני יכולה למשש,
לכאב ולדמע.
שם אני אתך...
ובכאב,
במקום שבו את שבה חבולה מן הים -
שם את קימת
ואני נותרת לך יד.
בכל המקומות האחרים את אינך.
אני תרה אחרך
בכל כחותי...
את אמא נוכחת מאד.
האכל מבשל, החדר מסדר,
וכל הצרכים הפיזיים מספקים.
מדי מספקים,
משרתת!
אבל את לא באמת שם,
אין לנו מערכת יחסים.

אני מחפשת אותך,
אמא שלי,
בכל כחותי.
הנה את מתיפה,
מתאפרת,
נועלת נעלים עם עקבים.
כל-כך הרבה עטיפות.
אני לא מצליחה להבין
מדוע את נזקקת להן...
לאן את הולכת,
ואיך את צוחקת
צחוק מתגלגל וצוהל.

איזה חיים את חיה באמת?
אני כל כך רחוקה.
חיי שונים, אחרים משלך,
ואת לא מבינה אותי.
תמהה לאן אני הולכת,
מדוע אינני נעה בעקבותיך.
את מגישה לי עטיפות.
המון סוגים של עטיפות.
ואני מחפשת את עצמי,
מקלפת עטיפות,
קורעת,
מסתניגת, סולדת
מכל המקום המזויף הזה.

רוצה לגעת בעצם,
בעצם החיים.
אני פוגשת אותך
כשהדמעות שקועות בעיניך,
מזרימות ערוץ צבוע
עמק בפניך.
חייך סדוקים
ואין לך מגן,
אבל שם,
דוקא שם את קימת.
נוגעת בי,
מבט ששורף אותי.
סודק את חיי
אך גם מחיה אותי.
חודר את הזוגיית בעיני,
מוציאני למרחב.

יְתָמוֹת

אָנִי רוֹאָה אוֹתְךָ,
מְבִיטָה מֵהַחֲלוֹן,
מִצֶּפֶה, מִתְגַּעְגַּעַת.
זֶה מִשְׁהוּ עִמָּךְ
זֶה מִשְׁהוּ רְחוּק,
שְׂסוּחָךְ,
לוֹפֶת אוֹתְךָ,
מִצִּיף בְּדַמְעוֹת...
כְּשֶׁאתָ שָׁבָה
יֵשׁ לְךָ מִן מִבְּט כֶּזֶה בְּעֵינַיִם
מִבְּט שְׂמֵכִיל בְּתוֹכוֹ עוֹלְמוֹת...
נִדְמָה שְׂשֻׁמְשֵׁת הַחֲלוֹן
נוֹתֵרָה בְּעֵינֶיךָ.
אָנִי מִנְסָה לְצוּד אֶת מִבְּטְךָ,
לְגַעַת בְּךָ,
אָבֵל אֶת שְׂרוּיָהּ בְּמִקּוֹם חֶסֶר.
עֵינֶיךָ זְגוּגִיּוֹת,
שִׁיכּוֹת לְעוֹלָם אַחֵר...
כְּשֶׁאָנִי קוֹרֵאת לְךָ
אֶת מַחִיכֶת אֵלַי,
אֶךְ הַיּוֹכֵךְ לֹא חוֹדֵר אוֹתִי.
הַזְּגוּגִית שְׂבִינִינוּ
מוֹחֲשִׁית וְקִימָת.
אָנִי לֹא מִצְּלִיחָה לְחֹדֵר אוֹתָהּ...
אָנִי רַק בֵּת שְׁלוֹשׁ,
וְרִגְשׁוֹתַי עִמָּקִים.
אֶת גַּם מְרַגֵּיֶשָׁה
אֶת הַמָּסָךְ שְׂבִינִינוּ.
אֶת אוֹהֶבֶת וּמַחְבֶּקֶת,

בּוֹכָה וְצוֹחֶקֶת,
אָבֵל אֵין כָּאֵן בְּכֻלָּל מִפְּגֵשׁ!
לְעֵתִים זֶה פְּרָגוֹד
לְעֵתִים הָאֲוִיר סְמִיךְ, מְעִיק,
לְעֵתִים מִסְכָּה עַל פְּנֵיךָ...
אָנִי רוֹאָה אוֹתְךָ
אָבֵל אֶת - לֹא רוֹאָה אוֹתִי.
אֶת שׁוֹמְעַת, אֶךְ לֹא מְאֻזֵּינָה,
וְאָנִי, אֵט אֵט
מִפְּסִיקָה לְדַבֵּר...
יֵשׁ בּוֹעָה
מְרַחֵב חֲלוֹל שֶׁל בְּדִירוֹת.
כְּלוּם לֹא קוֹרָה שֵׁם.
זֶה רַק אָנִי וּמִבְּטֵי הַזְּגוּגִיִּים,
מִבְּט שְׂיִרְשֵׁתִי מִמֶּךָ.
אֶחָרֶת, שׁוֹנָה,
לֹא שִׁיכָת!
אָנִי לֹא מִצְּלִיחָה לְהִבִּין
אֵיךְ אֶת כָּל כְּךָ קְרוּבָה,
וְאָנִי לֹא מִצְּלִיחָה לְגַעַת בְּךָ...
כֵּן, זֶה מִן חֲלָל כֶּזֶה,
חֲלָל שְׂמִקִּיף אוֹתִי,
חֲלָל שְׂנַפְעֵר בְּקִרְבִּי.
יֵשׁ שֵׁם כָּל כְּךָ הֶרְבֵּה גְּעוּגוּעִים
לְמִמְשׁוֹת, לְמִפְּגֵשׁ שֶׁל אֲמָת!
יֵשׁ רַק שְׁנֵי אֲפָנִים
שְׂבָדָהּ אָנִי פּוֹגֶשֶׁת אוֹתְךָ.
כְּשֶׁאתָ שָׁבָה מִן הַחֲלוֹן

ולפתע נצת בך רצון לשתף אותי
 ביתמות שלך,
 בחוויה של העדר אם.
 את זה אני יכולה לממש,
 לכאב ולדמע.
 שם אני אתך...
 ובכאב,
 במקום שבו את שבה חבולה מן הים -
 שם את קימת
 ואני נותנת לך יד.
 בכל המקומות האחרים את אינך.
 אני תרה אחריך
 בכל כחותי...
 את אמא נוכחת מאד.
 האכל מבשל, החדר מסדר,
 וכל הצרכים הפיזיים מספקים.
 מדי מספקים,
 משרתת!
 אבל את לא באמת שם,
 אין לנו מערכת יחסים.

 אני מחפשת אותך,
 אמא שלי,
 בכל כחותי.
 הנה את מתיפה,
 מתאפרת,
 נועלת נעלים עם עקבים.
 כל-כך הרבה עטיפות.
 אני לא מצליחה להבין
 מדוע את נזקקת להן...
 לאן את הולכת,
 ואיך את צוחקת

צחוק מתגלגל וצוהל.
 איזה חיים את חיה באמת?

 אני כל כך רחוקה.
 חיי שונים, אחרים משלך,
 ואת לא מבינה אותי.
 תמהה לאן אני הולכת,
 מדוע אינני נעה בעקבותיך.
 את מגישה לי עטיפות.
 המון סוגים של עטיפות.
 ואני מחפשת את עצמי,
 מקלפת עטיפות,
 קורעת,
 מסתייגת, סולדת
 מכל המקום המזויף הזה.

רוצה לגעת בעצם,
 בעצם החיים.
 אני פוגשת אותך
 כשהדמעות שקועות בעיניך,
 מזרימות ערוץ צבוע
 עמק בפניך.
 חייך סדוקים
 ואין לך מגן,
 אבל שם,
 דוקא שם את קימת.
 נוגעת בי,
 מבט ששורף אותי.
 סודק את חיי
 אך גם מחיה אותי.
 חודר את הזוגיית בעיני,
 מוציאני למרחב.

לראות מחדש

לפתע
 מצאתי את עצמי
 בשימון, במדבר,
 צועדת בחרבה,
 ללא תכנית מפרת,
 או דרך סלולה.
 מתחננת,
 משועת
 למישהו מכר -
 או אפילו למפת שטח,
 שתסיע לי לנוט, לנתב,
 את הרכי החדשה.
 מנסה להשתמש בזכרונות המגן,
 להעזר בפילטרים המכרים,
 במחשבות, ברגשות
 שעזרו לי עד כה
 לשרד.
 ואתה מצפה ממני
 ללכת לארץ חדשה...
 אני מרגישה את הלחץ בתוכי,
 את קולך נושף בערפי,
 את הצו:
 לך לך!
 אני פוחדת, אבא.
 נאחות בעבותות הדמיון,
 ברצון העז לחבק משהו מכר.
 אנא, רחם!
 הבדידות מרסקת אותי,
 העפרוריות שבנפשי.

מתאווה למשקפים הישנים,
 לעדשות העכורות,
 לצעיפי המחברים אותי לקרקע מצקה,
 מחבקת, איתנה,
 מסתירה...
 האדמה רועדת,
 תהומות - - -
 א ב א !
 תהומות בעמק כה רב.
 כל כף כואב להבריא...
 כל כף כואב להבריא!
 אינספור צעיפים מלפפים אותי,
 גורמים לי לתחושת חנק,
 צמאון...
 וקול הנשמה,
 כאנקת אסיר מצוח,
 לעולם טהור - - -
 אתה מניע אותנו
 בקצב מסחרר.
 אין מנוחה.
 אין עצירה.
 בכל רגע נדרש מבט חדש.
 המבט הקודם שהושיע -
 הופך כעת לסם מות,
 למעצור,
 לקלפה שיש להסיר אותה.
 יש רגעים
 שנדמה שאין לי מסגלות.

נשטפת,
 אוֹבְדָת בְּמִצּוּלוֹת יָם,
 בְּמַעֲמָקִים.
 שְׂכֻרוֹן הַמַּעֲמָקִים -
 אֵיכָה?
 דְּמֵי זֹעֲקִים,
 אֵינֶנִּי עוֹמְדָת בְּקֶצֶב -
 אָבָא, תוֹשִׁיעַ!
 אֵין לִי אֹוִיר.
 אֵין לִי יִכְלָת לְנֶשֶׁם.

אֵנִי חוֹתֶרֶת בְּכָל כַּחוֹתֵי,
 הָעוֹלָם מְסִתְחַרֵּר -
 וְאֵנִי בְּמָקוֹם אֶחָד.
 הוֹצִיאֵנִי מִחֶשֶׁךְ וְצַלְמוֹת

וּמוֹסְרוֹתַי תִּנְתַּק" - - -
 וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ שׁוֹמֵעַ תִּפְלֶה...
 הִנֵּה אֵנִי מְרִימָה אֶת רֹאשִׁי.
 הָאוֹר שֶׁשָּׂרַף אֶת כָּל הַקְּלָפוֹת
 מִרְאָה לִי אֶפֶק חָדָשׁ.
 אֵנִי לֹא צְרִיכָה עוֹד לְנוֹעַ,
 אַתָּה עוֹטֵף אוֹתִי בְּשַׁפַּע עֲצוֹם
 שֶׁלֹּא רְאִיתִי מֵעוֹלָם.
 הַמָּקוֹם - אוֹתוֹ מָקוֹם,
 וְהָעֵינַיִם - טְהוֹרוֹת,
 רוֹאוֹת מִחָדָשׁ.
 אֵין מְחִצּוֹת,
 אֵין הַסְתָּרוֹת,
 שַׁפַּע עֲצוֹם שֶׁל לְדָה.

בְּרִיָּה חָדָשָׁה
 אֲשֶׁר הִישִׁירָה, נִגְמְלָה וְנִפְרְדָה
 מֵעוֹלָמוֹת שְׁלָמִים שֶׁל תַּעֲתוּעִים.
 אֵנִי זוֹכֶרֶת הַכֹּל -
 מִחָדָשׁ,
 וּמִצְפָּה וְרוֹאָה -
 מִחָדָשׁ.
 וּפְסִיעוֹתַי קְלוֹת,
 מְרַחֲפוֹת בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים.

אַשְׁמָה

שָׁנִים אֶת נִכְסֶפֶת
לְמֵלֵא
יְתַמּוּתָךְ
בְּיָדִים מְלֹאוֹת אֶהְבֶּה.
לְגַדֵּל אֶת בְּתֶךָ
בְּעִרְצֵי דְמֵעוֹתֶיךָ,
בְּדָלָיִים שֶׁל חֲדוּחַ.

נוֹגַעַת בָּחֵם
שָׁאִין לוֹ אֶמְדֵן
בְּרַכּוֹת תְּלַתְּלֵי הַזְּהוּבִים.
אוֹסֶפֶת אֶת כָּל הַהֲזִדְקָקוֹת
לְחִלּוּמוֹת
עֲטוּפֵי צְלוּפֵן.

אֲבִיט בְּךָ
אֲמִי,
שְׂרוּיָה בְּחִלּוֹם,
אֲבִיט
מִתּוֹךְ הַבּוּעָה.
אֶרְצֶה לְרַצּוֹת
אֶךְ רְחוּקָה לָּהּ נִפְשִׁי,
מִלְּהִיּוֹת לָךְ לְבִבּוּאָה...

אוֹשִׁיט אֶת יָדֵי
אֶשְׁתַּוְּקֶךָ לְחַיִּים,
אֶשֶׁר יִהְיוּ פְּנוּיִים
מִתְהוֹמוֹתֶיךָ,
יִגְעֲשׂוּ הַגְּלִים

יִשְׁחַזְרוּ בְּלֵי מְלִים
פְּסוֹת קִטְנוֹת מְחִינֶיךָ...

רוֹצֶה לְרַצּוֹת,
אֶךְ דְּמֵעוֹתַי הַזּוֹכּוֹת
מְשׁוּעוֹת לְפָרִץ גּוֹרְלֶךָ.
הַתְּרַאֲי אוֹתֵי אֲמֵא,
וְלוֹ פֶּעַם אַחַת
מִשְׁחַרְרַת מֵעֲצָמְךָ?

כּוֹאֵב הַחֲבוּק
יּוֹתֵר מִהַכְּפּוֹר
שְׁבַחְךָ,
הַצִּיף דְּמֵעוֹתַי.
אֶשְׁמָה שְׁגָדְלָתִי,
אֶשְׁמָה בְּמוֹתִי,
אֶשְׁמָה בְּחַיֵּי.

מתבוננת בנחל

מתבוננת בנחל
הזורם בגולן,
הערוץ
עצום ונורא.
סלעי הבזלת
חטובים בכאב,
זועקים
ללא הפוגה.

הרי געש
רעשו כאן,
ירו אבנים
עמק מבטן ההר.
כעת המראה
הוא רגוע
אך לא מרסן.

קטביים הם נופיך,
נחל איתן,
הזורם גם בימי השרב,
זורמים מימיו עם השמש
היוקדת פחם,
נכספים למי התהום.

הנה הוא יובל,
השופץ עם מפל,
שוטף את כל מה שהיה.
מתאנה להניח ברך את ראשי,
להטהר מתוך הרפיה...

היה שם סוער
ללא הפוגה,
הנוף מספר העצמה.
קטביים המראות,
מזכירים הקצוות,
ממעמקים עולה נאקה...

לא נוצרו המלים
לתאר משעולים,
מסתעפים הם
עמק בקרבי.
נכספת לנתב
מחדש את הרפי,
נושמת ללא הכאב.

הנחל זורם
שוטף ומרגיע,
אבני בזלת שחרות.

החם הלוהט
לא עוצר, לא מרתיע,
מפלים
ומלים שיוצרות.

אביט על יובל,
אתבונן לי מעל,
משתחררת מתהומות וכבלים.
אלמד לנוט
לנסק למרחב
יובילו המעשים...

רוֹאֵה אֲנִי

מתבוננת במבט על
על חייה...
נדמה שהנני מעל
אף טבועה בתהומותיה,
משתכשכת בדמיה
הזועקים
מתחננים ליד...

מושטה לך אמי
את ידי הקטנה,
הרפה.
כל כך רכה
וכבר רוצה להגן
אף אין בה,
הקטנה
כדי לנחם...

מותרת על חיי
אינספור פעמים,
אף אין בהם
כדי לנחם
את צללי חייה...

ממשיכה לשמש לך מגן,
אף מאבדת את
היכלת הטבעית
להגן על עצמי
הקטנה,
הנשכחת.

מתאווה לעצם עפעפי
ולא לראות.
לו יכלתי כך מעט
לחיות את חיי,
לנשם מלוא ראותי
אזיר צלול,
נטול רגשות אשמה,
ללא כאב האשמה.
מאגרי ענק של אשמה
הלופתים חרש את חיי,
מרשתים חוטים דקים, שקופים
משתלטים על מרחבי...

תאבת חיים אנוכי,
נלחמת מלחמת התשה
על אחרית האזיר בעולם...
לו יכלתי לראות
את כל המרחב,
לו יכלתי לראות
את המרחב הטובע חרש,
בבצת רגשי האשמה
בבטן האדמה,
נואק ללא הפוגה
משתוקק לחיים!

ראש הנקרה

גועשים הגלים
מציפים הנקרות,
ממלאים
משתחזרים
שנים ודורות,
בחשאי הטפות
בסלע חותרות...

מוצפים תהומות,
מצייתים נפשות,
משתוקקים
לדרכים חדשות...

דורות של שחזור,
התאוות לשחרור
מתוך הגבולות
הנקשים,
רוצה כבר לכתב
מלים חדשות
ממעמקים...

מה נאה את כנרת

מה נאה את כנרת,
מחבק הוא ימך
המתק.
תכלים מרחביה,
חלקות אבניה,
אוכל במימך
לשתק.

הרחק אל האפק
תפליג לה דוגית,
דומם יונה המפרש.
עופות לבנים
יפרשו שוב כנף,
ימריאו ללא מחסומים.

אביט אל מימך
כנרת שלי,
אביט וארגיש מבפנים.
בעיני שוב דמעות
של שלזה ובת צחוק
ללא צרף בגנונים.

או תושיט לה בתי
זרעותיה בלאט,
תאחו רטובות את פני,
תמקד בתוכי בערגה המבט
במפגש של אמא ובת.

כַּנְרַת שְׁלִי

מה עמק המרגוע
במימיה התכלים,
שוב אוכל בי לנגע
מעבר למלים.

כַּנְרַת שְׁלִי,
ארוץ אל החוף
שוב לחבק ולכסף
עצי איקליפטוס כנועים.
שוב אחבק
כה עמק
גזע עבת,
עם הרוח יתבדרו העלים...

השמש תשקע בים התיכון
אך מימיה תצבע
לה אט אט,
האפק רחב,
אותך כה אהב
רפויה אשלח המבט.

אשחה בתוכך,
אשתוקק ללבך,
אחתר בכל העצמה.
לא אסתיר,
לא אברח,
אשחרר אל תוכך
נאקת ההשלמה.

קוֹרָא לִי בְּשֵׁמִי רַחֵל

הנה אני אבי
מתבוננת, ברגעים נדירים
של המתנה.
נצבת בעינים פעורות
מול תהום נפשי.
כל כך פואב לשהות במקום הזה,
רוצה להיות בתנועה,
מתאנה לנוע...
ההתבצרות הזאת
היא מרת,
אין בה חיים,
אין בה אמון...

ימים ארכים שאתה מרחם
נושא, מעודר
מאיר אפלותי.
והנה בזמנים של התחזקות,
של מסגלות,
אתה מרשה לי לעמוד בשלכת
מול ההווה שלי,
מול האיים החבויים
התת קרקעיים, האבניים.

כל כך הרבה תנועה,
ובלב לפי
חלקים מהותיים
מסרבים לנוע...

אני חוזה את השפע
שאתה מטעים אותי
בטובך האינסופי.
את שנויי התפאורה
הנעים בקצב מסחרר,
מעלעלת במהירות שיא
בתמונות שאתה מריץ מול עיני
בפנימיותי, בגלגולי...

אתה מציב אותי
מול אינספור נסיונות
ללא הפוגה...
אני כמעט לא נושמת.
אין הרפיה,
לעתים אין אפלו מלים.

נדמה לי שאני נעה,
שאני פועלת,
אני יוצרת,
ויש בי התעוררות נוראה
הממלאת את נפשי
בשמחה אינסופית.

זה חזק,
זה אמת,
זה ממשי,
אבל...
הכאבים החוזרים ומציפים אותי
בנחשולי ענק.
מזכירים לי
שיש משהו מרכזי, מהותי בקרבי.

שלא נע,
שכבול,
שאסור בשלשלאות של ברזל.
מתבוסס במסך סמיך של עצמיות,
כמו בהמת משא
המניעה משא בתנועה סיבובית.
משהו נעשה,
מציאות משתנה
אך היא סבה על צירה,
נותרת עמק בבהמיותה,
בטבעה,
סביב אותו ציר,
סביב אותה אפלה.

אפלה נוראה, עלטה
של חשיבות עצמית,
של תחושה נבובה
שאני פועלת,
ש"רק אני יכולה".

והאחריות נערמת, עצומה ומתישה,
אין מנוחה.
זו רשת,
רשת אימתנית
של קורים
שאני אורגת
ללא הפוגה.
כל כך קרובה,
וכל כך רחוקה.
תהומות של רחוק!
אני בכלל לא בפזון...

ואתה ברחמיך הרבים
מבליח דרכי.
ניצוצות זוהרות של
אור,
מפיץ ומפיח
חיים ותפלות.
אני מאשרת, אבי
על המקומות שאתה
מניע בי, דרכי.
מחיה,
מלטש,
מרחיב,
ויותר מכך מודה על
המסגלות לראות
את עמק האפלה
הנפערת בקרבי
עם כל תנועה
של חשיבות עצמית,
של משא דמיוני,
על שכמי הצר.

מעלעלת באלבום התמונות
במהירות שיא.
התמונות קימות, משתנות,
אף יש שם באותו מקום מטהר,
באותו מקום ממש,
מקום אפל, קודר
שאני מסגלת לשחרר,
להרפות, להאיר.

והתמונות ממשיכות להיות
חלקיות, מגבלות,
צורות בכאב דמיונותי.

אני משחררת
ונלפתת,
מרפה ואוגרת...
הבקר
בכיי מהדהד בעולם
מסוף העולם ועד סופו.
ככל שאני מתקרבת,
אני מתרחקת.
א-ב-א!!!

ואתה ברחמיך,
מקטין את עצמך
בהמתנה נוראה,
קורא לי בשמי רחל,
שאראה את כל התמונה,
שארחיב באמת את נפשי
באור החיים.
אנא!
"העבר עיני מראות שוא
בדרכך חייני".

למד אותי לנוע,
אחת,
למענך אלקים חיים!

בְּצֶמֶר גִּפְזָן

בְּצֶמֶר גִּפְזָן
 רָךְ וְעוֹטֵף
 לַפֶּתַח אוֹתִי
 אִמִּי הִיָּקְרָה,
 דוֹאֲגַת שְׁעוֹלָם
 לֹא יִשְׁרֹט.
 לוֹ יִדְעַת
 כַּמָּה מִשְׂאֲבִים
 הָיִיתִי צְרִיכָה
 לְגִלּוֹת בְּתוֹכִי
 כְּדֵי לְהַתִּיר
 אֶת
 הַפְּקֻעוֹת הָעֵבֶתוֹת,
 לְהִשְׁתַּחֲרֵר
 מִסְּלִילֵי נֶפֶשׁ הַלּוֹפְתִים.

לוֹ יִדְעַת
 שֶׁהַחוּדָה שְׁלִי
 מִהַרְף הַלְבָן
 הִיא כְּצֶמֶר פְּלֹדָה
 עַל בְּשָׂרִי,
 חוֹרֶת בְּבֶשֶׁר הַחַי,
 לוֹ יִדְעַת!

חֶפֶץ מַעֲבָר

הִנֵּה אֶת
 מְלֵאָה בִּי,
 קָר לָךְ,
 וְאֲנִי הִדְבִּי שְׁלָךְ.
 אֶת זְקוּקָה
 לְטַפֵּל בִּי,
 וְאֲנִי חוֹלָה.
 אֶת מְרֻבָּה לְהֶאֱכִיל
 וְאֲנִי מְרֻבָּה לְפִלֵט...
 כֶּף מְאֻתְּגָרֶת אוֹתְךָ
 עַד כְּלוֹת הַכַּחוֹת.
 אִמָּא שְׁלִי הַטּוֹבָה,
 הַטּוֹב שְׁלָךְ
 מִשְׁתוֹקֵק לְמֵלֵא אוֹתִי,
 אִזּוּ מְדוּעַ אֲנִי
 נֶהְרַסְת בְּפָנַיִם?
 חֶפֶץ מַעֲבָר שֶׁל אִמָּא!

חַנְפָּה ע"ז

בְּלִילוֹת הַחֹרֶף הַקְּרִים
 עַת תִּמְשַׁל חֲשֵׁכָה,
 יִהְיֶה הַלֵּב, יִתְאוּהָ
 לְבִקֵּר, אֹר, שְׁמִחָה.
 יָר קָטָן דּוֹלֵק
 בְּמַעֲמָקֵי הַנֶּשְׁמָה
 מְסַפֵּר עַל נִיצוּץ
 שְׁמֵעוּלָם לֹא כָּבֵד...

מְבִיטָה עֲלֶיךָ אִמָּא,
 שְׂרוּיָה בְּחִלּוּם,
 יִתְמוּתֶךָ חֲרָתָה צִלְקָתָה,
 בְּלִבֶּךָ תִּהְלֵם.
 עֵמֶק לֹפֶת הַרְפֵּשׁ
 רוֹחֶשֶׁת לָהּ הַנֶּפֶשׁ...
 לְעֵד הַנֵּר יִגִּיָּה
 יִרְחַשׁ, יִלְחַשׁ, יִשְׁפִּיעַ.

עֵמֶק הַדְּעָדָר,
 נֶפֶשׁ חֶלֶל חוֹדֵר.
 רוֹצֵה לְהִתְקַיֵּם,
 הַבּוֹר כֵּה מְאִים...
 הַיֵּשׁ מְרַחֵב אַחֵר
 אֲשֶׁר נִחְוָה
 נִפְרָד מֵעֵדְשׁוֹתֶיךָ?
 הַנִּגְזָר עַל מְרַחְבֵי לְהַעֲבֹר,
 לְהִמְהַל בְּתַהוֹמוֹתֶיךָ?

בְּשָׂמֵי חֲרָתָה
 זָכַר לְאִמָּךְ,
 בְּבִשְׂרֵי אֶתְ חֲבוּקָה
 לְהַבְעִיר אֲבוּקָה,
 לְנִפְשֶׁךָ.
 נִמְלֶטֶת לְעֵד מִתְהוֹמוֹתֶיךָ.
 שְׂבָה לְגִלוֹת
 בְּקִרְבֵי מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ.
 מוֹסִיף הַנֵּר לְהַבְהִיב,
 דְּמַעֲתִי לְנִצְחָה
 תַּחֲוֹשׁ אֶת הָאֲחֵר
 תִּרְגִּיעַ כָּל כָּאֵב.

שׁוּב,
 אֵינִי בּוֹרַחַת לְשׁוֹא.
 לְעֵמֶק יוֹדְעַת
 בְּנִפְשֵׁי גּוֹרְלֶךָ נִצְרָב...
 מִבֶּטֶן הַזְּקוּקָה, הַשׁוֹפֵט
 לְעֵד
 אֶת נֶפֶשׁ לֹפֶת:
 "כִּי אֶתָּה תִּאִיר נֵרִי
 ה' אֱלֹהֵי יִגִּיָּה חֲשָׁבִי".
 מִדְּלִיקָה נִרְהָ, אִמִּי,
 בְּהַשְׁלָמָה.

רְצִיתִי לומר שְׁלוֹם

אָבִי,
רְצִיתִי לומר שְׁלוֹם
בַּיָּם הַשְּׁלוֹ, הַשְּׁקֵט
שְׁבוּ הַפְּלִגְנוֹ,
הַרְמֵנוּ מִפְּרֵשׁ
אֶל הָאֶפֶק.

הַשְּׁתוֹקְקֵתִי
לְהַשְׁאִיר עִמָּךְ יַחַד
פְּסִיעוֹת עַל הַחוֹף
וְלִכְסֵף
לַיָּם שֶׁל אֵין סוֹף.

אֶף הַמּוֹת
הִיָּה הַשְּׁתַקְפוֹת
שֶׁל חֵיף,
הַשְּׁתוֹלְלוֹת שֶׁל גְּלִים
וְקֶצֶף שֶׁל יָם,
הַזּוֹעֵף וְעוֹטֵף
פְּסִיעוֹת מְעֵלִים.

זֶה עֲצוֹם וְחֹזֵק,
לֹא מְנוּחָה.
אֲנִי נֹצֵבֶת לְבַד
צוֹחֶקֶת, בּוֹכָה
בְּתוֹךְ הַנְּחָשׁוֹל...
אֶתְּהָ בְּמֶרְכּוּז
וְאֶנְחֵנוּ בְּצֵד,
וְאֵין יָד!

אֲנִי מְזוּחָה אֶת הָאֵשׁ
שֶׁלְךָ בְּקֶרְבִּי
וּמְבַהֶלֶת מְמֵנָה.
מִתְאַמְצָת מְגִיל רֶף
לְעֵצָב אוֹתָהּ,
לְשֵׁלֵט בָּהּ, לְרַסֵּן.
וְאֶתְּהָ, מְנַגֵּד,
יוֹצֵר וְתוֹבֵעַ,
לְנוּחַ אֵינֶךָ יוֹדֵעַ...

יֵשׁ מְלִים שֶׁל פְּעִלוֹת,
אֵין מְלִים שֶׁל הִיּוֹת.

רַק בַּיָּם
נִסְפָּגִים רְגִשׁוֹתֶיךָ,
רְגִשׁוֹתֵי.
אֶתְּהָ מְבִיט בּוֹ
וּמְרַגֵּשׁ קִיָּם.
נֶאֱסָף בֵּין גְּלִיו
הַהוֹמִים,
נְרַגֵּשׁ מִחוּפְיוֹ הַקְּסוּמִים...

מִפְּלִיג אֶל הָאֶפֶק,
מוֹתַח מִפְּרֵשׁ,
בְּשִׁקֵּט שֶׁלְךָ
אֶל אֵינְסוֹף נֶאֱסָף...

זֶה הַסּוֹף, אֲבָא.
סוֹף הַחַיִּים.

המוות מושיט לי יד

אבי שלי
אבי האוהב
נפטר
איננו
מת.
הינה אתה, המוות,
מושיט לי יד.
קורא לי להתחכך במחוזותיך.
מבטיח לי מנוחה שלמה
עוטף בשמלתך הסמיכה, שחורה...
הינה אתה, מוות
מזכיר לי, מראה לי בדממה,
זרועים קברים רבים,
ואמא אדמה
רגביה כה רכים...
אני מרגישה אותך, מוות,
לופת בי
קורע
מושך חלקים שלמים מקרבי...
אני עייפה
אני מוותרת
אני מובסת
כל-כך מובסת!!!
הינה אתה, מרפה, מזמין
אל משכנך - מנהרה אפילה
מניח בידי לפיד של אש קרה:
"הסתערי, הלך עייף, לוחם בודד.
רוצי ריצה של תבוסה.
התמכרי לרגעי הרפיה

גם בלזותנו אותך
דוממים,
רוח זורה חולות בעינינו.
ולא יכלנו לעצור
ולדכיל את הייך...
את החיים שלא חזית...
כמו המצוק הגדול, הנורא
של החוף
המתפורר והולך.

רק
הגשר של בני,
המשניות של נכדיך,
קדיש יתום,
המצוות,
יהוו גשר
על התהום שבינינו.

של המוות
של החידלון.
הס, הסי, מלחמה!
אני מביטה בכך נוגות
היישר אל עיניך השחורות.
ובקרבי קליפת שמחה
של אושר מזויף.
מקשיבה, מאזינה
לבשורתך, בשורת המנוחה.
כל-כך הרבה שנים, אבי
שלא התאוותי לנוח.
הינה זה מחלחל, מגיע
רצון לישון שינה כה עמוקה
הרחק מכאן
ללא שעון, ללא זמן
מעבר לזמן...
כן, זה הסוף
אבי הנפטר
אהבתו
המנוע שכבה
ואנוכי לא ידעתי
עד כמה אכסוף...
אני דוממת, קטנה וחלושה
מתחננת אליך, אבי
לפיסה חדשה של חיים
משהו בי מת, רפה
לא מסוגל!!!
אני מתבוננת בגוייתי המושלכת, צרובה
מסתכלת עליה בלא מעט ניכור,
ומישירה את מבטי שוב אל השאול.
מסתכלת בכך במבט חדש של חיים

(החיים הנלמדים מן המוות)
וזעם נורא גואה בקרבי:
כבליך הדוקים, כרוכים
סביב צווארי
ונפשי מצווחת כאנקת אסיר:
"לך מכאן, רשע!
הרפה לפיתותיך"
ותעצומות חדשות של חיים, מעינות
מפכים בי, מתעוררים...
תאוות חיים אני,
כאבי אוהבי
אשר נלחם עד יומו האחרון
"לא אמות כי אחיה,
ואספר מעשי קה"
והחיים, הרצון לחיות,
חיים שלמים
בכל תא פועם
עד כלות!!!
הוא שיאיר את פניו של אבי
הוא הגשר בינינו
גשר החיים.

רצון

הרצון לחיות
 נבנה בי
 ככל שהעבר התחור,
 התבהר,
 ונבט אלי
 במבט גלוי
 נעדר הסתרה.
 "רוצה לחיות",
 נאקתי
 ממקום שאין בו
 דרך חזרה.

ושאגתי,
 ובכיתי את עצמי
 עד כלות,
 ונגעתי בכתלי עניי,
 ומוססתי בדמעות
 חוטים עדינים מרשתים
 שלא מרשים להיות,
 והבטתי
 בכל יום במבט אחר
 עם פחות רגשי אשמה,
 מבט נקי, בוחר.

והחיים שבו
 בגוונים חדשים,
 וכבר לא היה
 מגע לופת,
 מטשטש ומונע,

והיו רגעים של זרימה
 בעצמה ובשפע.
 של פלגי מים חיים
 לאחר הפשרת שלגים.

לו הייתי
 משחררת באמת,
 בודאי
 השמחה הייתה זורמת
 אל כל התהומות,
 אך בלי לה
 אסירה אני,
 שבויית החלומות באפלה,
 טובלת בדיו העבר,
 מדפיסה שכפולים צהבים
 ללא תודעה.

שְׁלֵדֵי הָעֵצִים

שְׁלֵדֵי הָעֵצִים
בְּשִׁבְלֵיוֹ שֶׁל הַחֹרֶף,
בְּעֵמֶק הַסַּעַר,
הַמוֹבִיל שְׁנוֹי אֵינְסוֹפִי.
נִצְבִים לָהֶם בְּצַעַר,
בְּדָד.
שְׁלֵדֵי הָעֵצִים.
נְעֻרֵי עֲלוֹהַ,
זוֹעֵקִים בְּעֵצְמָה,
מִמְלָאִים אֶת נַפְשִׁי
בְּתַקְוָה.

שְׁלֵדֵי הָעֵצִים,
פְּנִימִיּוֹתֵם הַתְּמַצִּיתִית,
מִפֶּת הַצְּמִיחָה
הַבוֹעֶרֶת,
פוֹרֶטֶת בְּאֶגְרִסִּיבִיּוֹת
עַל מִיתְרֵי.

שְׁלֵדֵי חַיִּי,
תְּמַצִּיתִי,
עַד מָתִי אֶתְנַצֵּב
כֶּף בְּאֶפֶן שְׁלֵדֵי,
נוֹאֶקֶת לֵלֵא הַפּוֹגָה
אֶת תְּמַצִּיתִי,
נֶעְגוּעֵי.
נִכְסֶפֶת
לְלִבּוֹשׁ חֹדֶשׁ,
לִיצִירָה!

עוֹד

עוֹד
לֹא נוֹלְדָתִי אָבִי
לְמֵרוֹת
הַשָּׁנִים הַרְבוֹת שֶׁחָלְפוּ
מֵאֲזוֹ הַיּוֹתֵי לְעֵבֶר...
חֶבֶל הַטְּבוּר
מִכְּבִיד פֶּתֶלְתָּלוֹת
עַל צִנְאָרֵי,
לוֹפֶת
בְּלַחֲיִשׁוֹת הַצִּפִּיָּה
שֶׁל אָמִי,
חוֹתֶמֶת יְתֻמוֹתָהּ
מְקַעֶקֶעֶת
עִמֶק בְּבִשְׂרֵי,
וְאֵין לִי מְקוֹם...

עוֹד לֹא נוֹלְדָתִי אָבִי.
שְׁרִיזוֹנוֹ הַמְּחַסְפָּס
שֶׁל אָבִי
עוֹצֵם עֲפַעֲפֵי
מֵרְאוֹת,
מִשְׁתוֹקֶקֶת לְהַחֲשֹׁף
לְאוֹר הָעוֹלָם הָאֵינְסוֹפִי
אֶךְ קְרוּמִי
מִצְמִצְמִים אֶת מֵרְחָבִי.

עוד לא נולדתי אבי,
 ויש הבטוחים
 שהנני קימת וחייה,
 פוסעת
 בלחישתה
 על ממדי העצומים,
 טובעת
 באי יכלתי להיות.

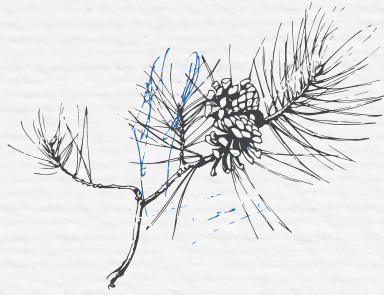
נאקות כאבי
 חבושות במעמקי הנשיה,
 לו יכלתי לצעק
 היו זעקותי
 מהלכות מסוף העולם ועד סופו.
 לו יכלתי להתקיים
 אשי,
 לא הייתה נותנת מנוח לאיש.
 לו יכלתי לכתב,
 הייתי ממלאת יריעות
 של קיום,
 של זכות הקיום
 של כל בריה וברייה...

הייתי מנשימה
 בחיות געגועי לחיים,
 בראותי הצורבות
 מתקנה,

משרפת אש דורותי
 שעדין בושרת
 במצולות ים.

לו יכלתי לחיות אבי,
 היה מתקדש שם שמים
 בכל יום מחדש,
 הייתי מפיתה חיים בכל
 המתים המשתוקקים לחיות,
 הכמהים לעין שתשזף את בדידות נפשו,
 הרעבים למגע רווי תם...
 התחיה אותי
 אבי?
 התושיט ידך
 ברחמיך
 למעמקי,
 לחביוני?

**"כי אליך השם
בכה חסיתי אל תער נפשי"**
(תהילים קמא, ח)

חווית האובדן
בלידה שקטה
מזמינה אתגר לא קטן...
אובדן
שעלול להיות מוכחש
היות ולעובר אין נראות חיצונית...

הטראומה
ועצירת החיים המאפיינת
מקבלים משמעות חדשה
בתוך העיבוד
והמגע במשמעויות אינסופיות....

לדה

לדה
זו תמצית החיים,
זו היצירה בהתגלמותה,
זו הפרדה מהררם.

בכל יום נולדים
עוללים רבים
נערי חספוס,
במבטי חפוש
לחיים שלפניהם.

בכל יום
נפטרים אנשים
לבית עולמם
בסיום תפקידם
בעולם.

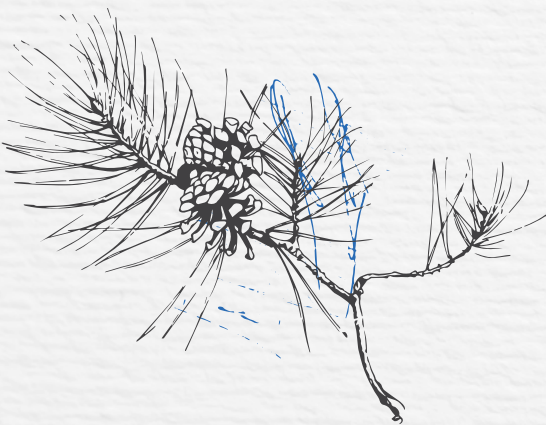
המעגל הזה השמימי
של יצירה
ומות,
של הבשורה
וידיעת
החיים בגבול,
היא רו אינסופי
שבתוכו
עלינו להצליח להתקיים.
היום אבי אהבי,
הטשטשו הגבולות
שהכרתי.

האבדה
בתוך הלדה,
בתוך תמצית החיים,
האחדה
של חיים ומות
מחרידה בקרבי
תשתית ומציאות.

העריסה הריקה
לא תחבק
את התינוק שלנו.
החלומות שרקמנו
יאבדו בתהום הנשיה.
ועקת היולדת
לא תסתים
בבכיו המשפר
של עולל.

ידי הריקות
מחבקות את הפשר,
פשר החיים מחדש.
ראותיו הריקות
מאור החיים
של עולל,
מביטים עלי
במבט מאים,
מרוקן...

האוכל לותר
על בריאתו של יוצרי,
צמצומו
לעולם טבעי מגבל?
האוכל להתחם במפת הבריאה
האלקית
מכסה רכות
בשמיכת האמונה
המנחמת?

אָבֵל

אָנִי עוֹצְמֵת אֶת עֵינֵי
מִלִּפְפֵּת גְּרִי עֵפֶר,
רַגְבֵי אֲדָמָה גְּדוֹלִים
כְּבָדִים לְמִשָּׂא,
מִשְׁהוּ עֵמֶק הוֹפֵר
בְּנִפְשִׁי,
פְּסוֹת שֶׁל חַיִּים
נִקְרָעִים
בְּכִי
חֲרִישִׁי.

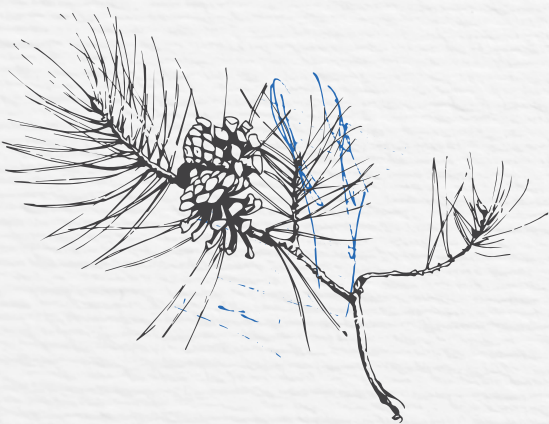
הַשְּׂכּוֹל
מִמֶּלֶא אוֹתִי,
הָעִפְרוּרִיּוֹת שֶׁבְּנִפְשִׁי,
הַסְּכָמוֹת הַמְּכֻרָוֹת,
חַוִּיּוֹת מְעֻרְעָרוֹת,
טַעְמוֹ שֶׁל עֵפֶר
דָּחוּס בְּפִי...

בְּכָל יוֹם הַשְּׁמֶשׁ זוֹרַחַת,
צוֹבְעַת בְּזוּי עוֹלָם.
בְּכָל יוֹם הִיא שׁוֹקַעַת
וְגוֹן הַחַיִּים נֶעְלָם.
עוֹלָם הַדְּמָמָה,
חַיִּים
בְּאִיכוֹת אַחֲרָת.
בְּכָל יוֹם
נוֹלְדִים תִּינּוּקוֹת,
וְהָעוֹלָל שֶׁלָּנוּ

יִוָּלַד לְדָה שְׁקֵטָה.
לֹא יִשְׁמַע בְּכִי,
לֹא יִקְרָא שְׁמוֹ
בֵּין הַבְּרִיּוֹת.

הַיֵּשׁ בְּקִרְבִּי
הַיִּכְלָת
לְהִצְטוּפֵף בְּרַחֵם הָאֱלֹקִי,
בְּאֵמַת הַיְחִידָה,
בְּכַנִּיעָה הַלֹּא מוֹבָסֶת
לְיֵצֵר הַחַיִּים
הַמְּשִׁתַּקֵּק לְהוֹלִד
לֹלֵא הַפּוֹגָה?

לוּ יִכְלָתִי לְפַסֵּעַ
בְּצַעְדֵי עֵנֶק,
פְּרִסָּאוֹת
אֶל הַטּוֹב הָאֱלֹקִי
הַנָּאֻצֵּל,
לוּ יִכְלָתִי בְּזִרְעוֹתַי
שִׁדְעוּ לְהַכִּיל,
לְנִשֵּׁק אֶת הַתִּינּוֹק הַשְּׁקֵט
שְׁבוּ זְכִינוּ
מִתּוֹף הוֹדְיָה!

הַגֶּשֶׁם לֹא פּוֹסֵק לְרֵדָת

הַגֶּשֶׁם לֹא פּוֹסֵק לְרֵדָת,
 לְטַהֵר אֶת הַהוֹיָה.
 אֲנִי מִתְבּוֹנֵנֵת דֶּרֶךְ הַשְּׁמֵשָׁה,
 דְּמַעוֹתַי בְּתוֹכִי.
 שְׂרִידֵי הַטְּפוֹת דְּבִקוֹת
 עַל הַחֲלוֹן בְּאִפְסוֹן עֵקֶשׁוֹן.
 מְטָרוֹת עֹז מִצְלִיפִים,
 בְּלָבוֹל וְאֶבְדָּן
 מִחֲשׁבוֹת מְטָרִיפִים.
 אוֹלֵי זוֹ אֲנִי
 שְׂבוּכָה אֶת הַגֶּשֶׁם?

מִשְׁהוּ בִּי מְסָרֵב לְהַשְׁלִים.
 מִתְנַעֲגַעַת,
 נוֹצֶרֶת חֲלוֹם,
 אֵינִי בְּכַחֲוֵי לְהַחֲלִים.
 מְשֻׁמְעוֹת,
 רְגִשׁוֹתַי
 לֹא תִהְלֵם.
 אֲבָא!

תִּקְשִׁיב לִי, אֲנִי זְקוּקָה,
 לֹא רוֹצֶה לְהִיּוֹת חֲזָקָה.

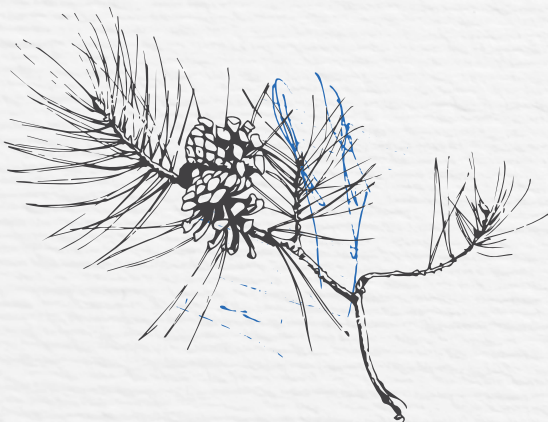
מִתְאַוָּה לְרוּיִךְ בְּגֶשֶׁם,
 לְמַחֵק מִתּוֹכִי
 אֶת הַכָּאֵב הַלּוֹפֵת.
 הָאֵם הַרְצוֹן הָעֵז לְחִיּוֹת
 מוֹצֵא אוֹתִי מֵתָה
 בְּזִמְנִים שֶׁל אֶבְדָּן?

אֵיזָה מִן חַיִּים
 אֶתָּה רוֹצֶה שְׂאֲחִיקָה,
 רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם?

הַבִּקֵּר
 הַשְּׁחָר הַפְּצִיעַ, לֹא שְׂכַח,
 וְאֶתָּה אָבִי, מְאֹד נוֹכַח.
 רְשָׁמִיו שֶׁל מְטָר נוֹתְרוּ בְּעוֹלָם,
 עָרוּץ הַדְּמַעוֹת טְבוּעַ
 לֹא נִעְלָם...
 זֶה הִיָּה בְּאֵמֶת.
 הָאֵם מִתֵּר לִי לְהִיּוֹת חֲלָשָׁה?

צוֹרַחַת אֶת הַהַעֲדָר,
 חוֹבֶקֶת עוֹלָם חֶסֶר,
 יֵלְדָה אַחֲרָת
 זְמַנָּת לָנוּ בּוֹרְאֵי.
 יֵלְדָה שֶׁל פֶּשֶׁר,
 פֶּשֶׁר הַחַיִּים,
 צְמִיחָה אֲנוּשִׁית
 שְׂאִין לָהּ דֶּרֶךְ אַחֲרָת
 לְהוֹצֵר...

מִשְׁהוּ בְּמַבְטְ שְׁלִי
 נִפְרָד מִכָּל מִכְחוֹל
 שֶׁל צֶבַע מְזוּיָף,
 הַדְּמַעוֹת שׁוֹטְפוֹת אֶת הַכֵּל,
 וְהַמְרַחֵב הוֹפֵף
 צָלוּל,
 עֵמֶק,
 מִפְתִּיעַ.
 וְשׁוֹב רוֹצֶה לְבִכּוֹת.

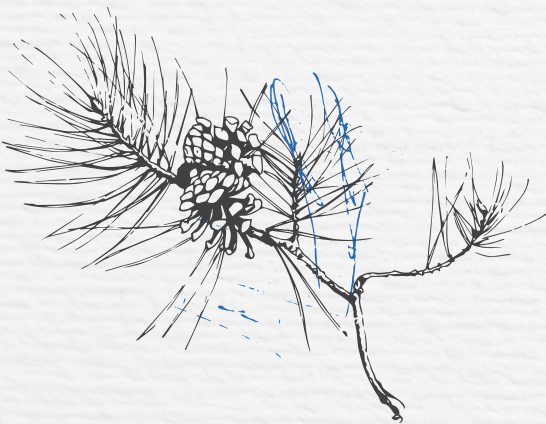
איך תשלים יולדת

ואיך תשלים יולדת
ונשאדה בקרבה
עבר תשעה ירחים,
ואיך החלל בתוכה
יתמלא,
חלומות וצרכים
הופכים רחוקים,
לעולם אינם נמחקים.

והכל מוכן
בשבילך ילד,
החלב לקראתך מפכה.
הידים רוצות לחבק,
קבל טבור מתנתק.
ואתה,
אתה לא בוכה.

ואיך נוכל להחזיק
עולם שלם שנוצר,
מדיק ושלם התוצר.
ואתה משלם הסתלקת
לבית עולמך.
ובחויץ נהייה קר,
ובפנים סגירי.
עולם נעצר,
מרקם שברירי.

לקבר חלומות,
חלב ליבש,
נחשול של עצמות
נסער, מתרגש.
האין אינו ההפך מיש,
אוכל בו לגעת
חלל למשש,
ואיך אחשב על מחר,
כשעולם נעצר??
אבדן.

הַסְכַּמִּים יִשְׁנִים

הַסְכַּמִּים יִשְׁנִים
וּתְפִלָּה,
מִנְקֵדֶת מִבְטִי
אֵין כָּאֵן עוֹלָה...
אָבָא
הַבֵּט, אָנִי זְקוּקָה,
מִמַּעֲמָקִים
עוֹלָה נֶאֱקָה.
אֲמֵתוֹת מִחֲרִידוֹת
וְשִׁנוּי הַתְּנוּעָה,
מִסְפִּימָה לְהוֹדוֹת
לְחוּשׁ הַכְּנָעָה.

כְּדוֹר אֵשׁ קָרָה
מִשְׁמִים יוֹרֵד,
הַשְּׁחַר הַפְּצִיעַ
חַיִּים מְעוֹדֵד.
הַשְּׁמֵשׁ תוֹרַח,
בְּלִבִּי אֵין חֶשֶׁשׁ.
עֶמֶק בְּנַפְשִׁי
אֲשִׁיר שִׁיר חֲדָשׁ...

”וַיִּדְם אֶהְרֵן”
לֹא אוֹכֵל לֶקִים,
צוֹרְחֹת, בּוֹכָה
הַתְּבַטֵּל הַהֶסְכָּם!

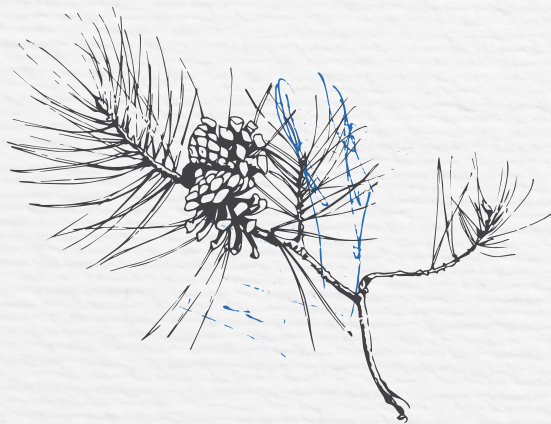
אֶתָּה שְׂטֹבַעַת בִּי
אֵשׁ וּתְהוֹם,
מִחֲזִיק וְלֹא חָל
מִעֲצָמוֹת וּמְחֻדָּל.
אֶתָּה, רַק אֶתָּה
תִּהְיֶה הַמָּכֹל,
וְאַחֶיָּה.

כָּל עוֹלָל שְׁנוּלָד

כָּל עוֹלָל שְׁנוּלָד
נוֹלָד עִם אֲמוּנָה,
שְׁנֻטְפָּל בּוֹ.
הוּא נִפְרָד בְּאֲמוּנָה
שְׂאֵת אִמָּא הוּא יוֹצֵר,
אֶךְ הִיא הִיְתָה קִיּוּמָת,
זֶה הָרָז הוּא נוֹצֵר...
וְחִי בְּאֲמוּנָה.
נִנְחֲנוּ מָה?

נְכַסְפִּים לְעֵלְיוֹן,
מִחֲפָשִׁים נְחֻמָּה.
כַּחֲמֵר בֵּיד הַיּוֹצֵר
בְּרִצּוֹתוֹ מְרַחֵב,
בְּרִצּוֹתוֹ מְקַצֵּר...
אֲמוּנָה!

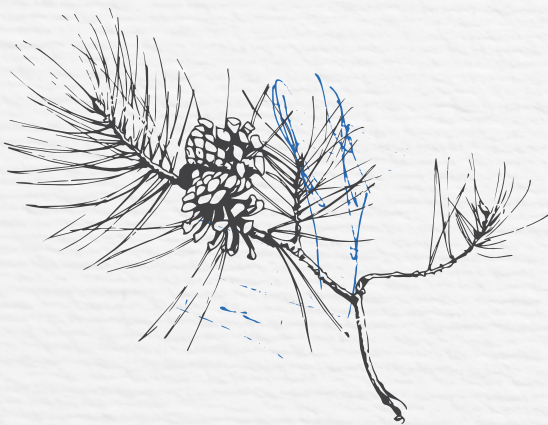
לְקַבֵּל אֶת הַגּוֹזְרָה,
לְהֶאֱמִין שְׂאֵין בָּהּ רַע,
”כַּחֲשִׁיכָה כְּאוֹרָה”,
וְאֶתָּה יְחִיד, נוֹרָא.
בִּלְדָּה,
בְּנִגְדָּע,
חֹר לֹא יִדְעוּ!
קִרְבַּת אֱלֹקִים,
בְּמַחְזוֹת רְחוּקִים,
נִסְתָּרִים...

הָרִז הַזֶּה שְׂמֵתְרָקִים

הָרִז הַזֶּה שְׂמֵתְרָקִים
 בָּרָחִים,
 בְּתוֹךְ הָאִים,
 מִחֻלְבָּה וְדָמָה.
 מִתְפַתַח עַד לַהֲיוֹתוֹ
 נוֹשֵׁם,
 נִפְרָד,
 וְהַכֵּל בְּהִסְתָּרָה...
 מְטַעֵן עוֹלָם שֶׁל חֲלוּמוֹת,
 תְּמוּנוֹת אֵינְסְפּוֹר וְדִמְיוֹנוֹת,
 וְהַתְקַשְׁרוֹת וְסִקְרָנוֹת,
 לְרַגַע הַלְדָּה,
 הַהֲתַגְלוֹת!

הָרַגַע הַזֶּה הַמְסַעִיר,
 שָׁבוּ עֲבַר יְהִיָּה תִינּוֹק,
 וְהַחֲלוּם הַמְתַגַּשֵׁם:
 אֶפְשֵׁר אוֹתוֹ לְחַבֵּק.
 עוֹלָל נוֹשֵׁם.
 רַגַע הַלְדָּה.
 סוּד הַהִפְרָדָּה.
 וּבְרַגַע הַשִּׁיא
 וְהַסְבִּיבָה הַמִּיחָלָת,
 עוֹלָם עוֹצֵר בְּרִטְט,
 רוֹצֵה לְגַעַת
 בְּמַעֲשֵׂה נְסִים.
 עוֹלָם חֲרִישִׁי,
 עוֹלָם מִתְפַתַח בְּנִפְשִׁי.
 וְרַגַע הַמְצִיאוֹת,

בְּעוֹלָם שֶׁהוּא פְּרוֹזוֹדוֹר,
 יֵשׁ חֶשֶׁף וְאוֹר,
 תּוֹפְעוֹת מַעֲבָרִיּוֹת
 אוֹבִיקֵט לֹא שָׁלֵם,
 וְיֵשׁ קִשְׁיוֹת.

וְכֵאֵן, דּוֹקָא כָּאֵן
 בְּלָדָה,
 בְּגִדִיעָה,
 יִשְׁנוּ אוֹבִיקֵט שָׁלֵם,
 זֶה רַק אַתָּה!
 וְהִנֵּה בְּתוֹכְנוּ,
 גּוֹזֵר וְחוֹתֵם
 וּבְשִׁפְעַ נְמִצָּא,
 מִחֻזִּיק, מְנַחֵם.

רַק אַתָּה!!!

נְשִׁיקַת הָעוֹלָמוֹת.
 בֵּין הַסְּתֵרָה לְגִלּוֹי,
 בֵּין הַתְּחִלָּה לְסִיּוּם,
 בֵּין צְרֻכֵי אָנִי
 לְעוֹלָם רוּחָנִי.
 בְּרַגְעַ הַשָּׂיָא
 לְהַחְזִיק אֶת הַהַעֲדָר,
 לְאַצֵּר אֶת כָּל מָה שֶׁהִיָּה
 בְּתוֹכִי,
 בְּפָנִימִיּוֹתַי.

יולדת ללא עולל,
 עולם חיצוני
 ללא עולם פנימי.
 מבט חושף וחקלל,
 קפיאה ואין נראות, בדידות.
 גזרת החיים בעולם הדיצון,
 גזרת המות והחדלון,
 בתוכי, בפנימיות...
 ואיך נסיר מעטה,
 ואיך נוכל לבטא?
 אבדן.

זמן העבור

זמן העבור
 היה
 ברפות וחמימות.
 היתה שם
 רתיחה של חיים,
 עצמות של חיות,
 תלות
 וכמיהה
 לרגעי ההתגלות,
 גלוי הפנימיות,
 לדה.

הרגע הזה
 שכלו המתנה,
 רחב, עמק האפק,
 והעולם מעטפה
 להיות שבלדה.
 פתאום דמם הדפק,
 עולם פנימי קפא,
 נבהל,
 וחקלל!
 ואיך הלב ידע?

עולם פנימי
 ואין הגשם,
 תינוק פנימי
 ואין לו שם.
 ומי אשם?
 חלומות נבראו,

עולמות שקפאו,
זעקות נכלאו,
עולם שנאגר
ולא יזרם לים,
ים החיים,
ומה נותר קיים?

וכיצד ישתחרר
מפנימי לחיצוני,
מקיים בתוכי
ללא ממשי
ובכי.
מלחמת החיים,
מפגש עם האין,
הלב להאמין ממאן.
החלל המיסר.
מתר, פדאי לבכות,
דמעות רותחות
ושוב חם.
ויש חיים.

הכנעה

רגיעה עמקה מתפשטת בעצמותי,
עלי השלכת המשתקפים בחלוני
מרצדים באשם הפבויה
בהכנעה כובשת.
כמה חיים יש במות הזה?
מחר
אצא ואלקט את עלי לתוכי,
אנצור הויתם בקרבי,
עמידתם בגבורה עלאית,
התרפקותם האחרונה,
שועתם לחיים,
שועתם בגונים סדוקים עד כאב.

מחר
ישתקף לו עץ אחר בחלוני
ולא אבכה,
לא אבכה!
כי אם אביט קדימה
בגעגועים.
מתוך צפיה עמקה
להצמיח.

אמתין להצמיח
על אש קטנה,
לא אשרף באשי
את כל הגונים,

**”כי חילצת נפשי ממוות
את עיני מדמעה את רגלי מדחי”**
(תהילים קטז, ח)

שירה נוצרת ומייצרת
מרחב פוטנציאלי
מרחב בו עדיין לא ברורה
העמדה הנפשית
והיא הולכת ונוצרת
בתוך היצירה...
לפעמים יוצאים למרחב הזה כדי לכתוב
ולעיתים, השירה מייצרת את המרחב
והמקום לנפש הכמהה...

אֲבִיט בָּהֶם בְּעֶרְוָה
בְּהִנָּאָה גְלוּיָה
בְּהָאָרֶץ.
אֲפִיר בְּעֶצְמָתָם
גַּם כְּשֶׁלֹּא יִדְעוּ לְבִטָּא,
גַּם כְּשֶׁלֹּא יִהְיוּ בְּשָׁלִים,
גַּם כְּשֶׁהַגִּוְנִים יִהְיוּ רַכִּים
וְלֹא בְרוּרִים,
גַּם כְּשֶׁלֹּא אוֹכֵל לְהַזְדַּהוּת
וְאֶזְעַק מִכָּאֵב,
גַּם כְּשֶׁאֵיֶהָ רְחוּקָה.
אֲמַצָּא אֶת הַכֶּחַךְ
לְאוֹסְפָם לְתוֹכִי,
לְקַרְבָּם אֵלַי בְּאַהֲבָתִי!

שַׁעַת דְּמִדּוּמִים

שַׁעַת דְּמִדּוּמִים.
שְׂרִידֵי הַיּוֹם
שׁוֹקְעִים בְּכִסּוּפִים
אֶל הוֹאֲדֵי.
מִשְׁתַּעֲשַׁעַת
בְּרִגְעִים הַמַּעֲבָרִים
הָאֵלֶּה,
מִשְׁהוּ בִי
מִזְדָּהָה עִם כָּל שָׁלֵב.

הִנֵּה יָרַח חוֹר
תְּלוּי כְּבֵר לְמַעְלָה,
שְׂרִידֵי הָאוֹר
שׁוֹפְכִים גַּעְגּוּעֵי
עַל מָה שֶׁהָיָה,
כְּסוּפֵי אֶל מָה שֶׁיְהִיָּה.
הַהָרִים נְבוֹכִים
שׁוֹקְעִים בְּדַמְמָה מְתוֹנָה.
אֵין זֶה שְׂאוֹן הַיּוֹם,
וְגַם לֹא הָעֶצְמָה שֶׁל הַלֵּלָה.
זוֹ הַרְכּוּת שֶׁל הַמַּעֲבָר...

מְנִיחָה אֶת רֵאשִׁי
עַל כְּתָפֵי הַהָר הַגְּבוּוּהָ,
עוֹצֶרֶת.
מִשְׁהוּ בִי מְנַסָּה לְהַבִּין
מָה עֲדִין פְּתוּחָה,
מָה לֹא מוֹכֵן,
לְהַרְגֵעַ, לְהַרְפּוֹת.

מָה מְמַשִּׁיק
לְהַתְמוּסֵס בְּדַמְעוֹתַי
גַּם בְּרִגְעִים שֶׁל אֲשֶׁר
וְהוֹדִיָּה.
וּבְכָל זֹאת
מִשְׁהוּ בִי מְסַגֵּל
לְהִיּוֹת שָׁם,
בְּרִכּוּת שֶׁל הַמַּעֲבָר,
לְמִרוֹת גּוֹנֵיו הַדְּהוּיִים.

עֲכָשׁוּ,
הַיָּרֵחַ כְּבֵר בּוֹלֵט בְּאוֹרוֹ,
בְּהֶלְתּוֹ.
מִשְׁהוּ בּוֹ מְזִכִּיר לִי
אֶת הַחִיּוֹת
שֶׁל יוֹם הַלְדָּתִי
הַקָּרֵב וּבָא.

אָבָא,
הַפַּעַם זֶה לָדָה מְרַצּוֹן!

רק אתה יכולת

רק אתה יכולת
לקחת אותי
באמצע קדחת העשיה
למקום פנימי ומוגן.
רק אתה בהשגחה
פרטית מדיקת
יכלת להסיר מעל
שכמי
אחריות
ועמס בלתי נסבל.

רק אתה שמת
אותי להתבונן
אל תוכי
בהתפעמות וברטט.

העשיה שלי, הסתרה,
העצירה, גלוי,
פעלתי נפעלת,
נשימתני,
ישותי,
בעצירה מתקיימת.

כתר

מעל ראשי
פרושים שמים.
ממלאים עולם
בתכלת ותקוה...
ובלבי יראה וחיל
מול שעון החול
אוזל,
המקשר תקות אתמול
ליום מחר שלא נודע.
ובלי משים נצעק
ממקום של צפייה וגעגוע:
כתר!!!
לאחד שבעצמותי טבוע.

וגם נחשול
נוסק לו בלבי.
כחל עמק,
ירק גועש
ותכלת.
ובעצמה מציף את עולמי:
היש בחירה
מתי, ואיך,
להיות מוכלת?
שואלת
וימריסי דימעות,
אדוות של אור,

וְשָׁבֵר
 בְּתָרִי!
 נִצְעַק, נִזְעַק,
 עֵמֶק מְלֻבְבִי.
 וּמֹול שְׁרִידֵי שְׁקִיעָה
 כְּנוּעָה, יוֹקֶדֶת.
 גּוֹנֵי אָדָם,
 כְּתָם שֶׁל אֵשׁ -
 הוֹפְכִים עֵמֶק
 בְּתוֹךְ קֶרְבִי.
 הֵן הַתְּחִלָּה וְסוֹף
 לְרִגְעִים,
 בִּיחָד מִתְקַיְמִים.
 חוֹבְרִים
 לְבִי עַד כְּלוֹת
 לְזוֹכֵר כָּל הַמַּעֲשִׂים.
 וּבְחִלּוּמֵי,
 נִרְקָם
 זָהָב וְתַכְלֵת:
 כְּתָר
 לְחִי, חֵי הָעוֹלָמִים!!
 וּבְתוֹכִי
 גּוֹעֵשׂ בְּלִי הַפּוֹגָה
 כְּמוֹ הַר גֶּעֶשׂ
 שֶׁבְּלִבוֹ הַבוּר נִפְעֵר, נִלְחָשׁ,
 וְלִבְתּוֹ רוֹתַחַת
 עַד רְקִיעַ, בְּתוֹדָה.

יוֹקֶדֶת אֶהְבָּה, בּוֹרְאֵי
 אֱלֹהֵי
 עַל כָּל רִגַע שְׁנוּצָר,
 עַל כָּל גְּלוּי
 נְחֻשֵׁף רְכוּת,
 בְּלִי הַסְתָּרָה...
 מְגִיֶּשֶׁה מְלַב רוּטֵט,
 בְּקוֹל לֹא-לִי,
 שׂוֹאֵג, רוֹעֵד:
 בְּתָרִי!!!

ראש השנה

ואחרי כל הדמעות
 והאמת
 והטהרה,
 ואחרי כל ההתחלות
 והקרבה
 והצהרה,
 ומלוא כל העולם
 שמך,
 ואין עוד מלבדך.
 ובמוחי
 ובקרבי
 ובלבבי
 קול מתגלגל ונורא:
 המלך!!!
 ממלא את העולם ונהיה,
 ובקרבי
 רצון אחד:
 לחבר,
 להתאחד
 עם האחד!
 ובעת תפלה
 ובדבקות
 פלח קול
 עמוק, להוט,
 ואת אחרית
 האטימות
 הסיר

בתקע השופר,
 ולא היה עוד
 מה לומר...

וכשהקשבתני בלי לאות
 מלאת דבקות
 בלי נפרדות,
 ראיתי כמו תסריט
 ארץ נורא
 של כל מה שקויתי
 ומה שבאמת נהיה.
 ולא היה לי שום מסתור
 ולא משחק צללים ואור,
 רק האמת בלי לבושים
 בפני זוכר כל המעשים.

יום פפור

כמו
 חבוש המתאווה
 להתיר עצמו מבית האסורים
 בצפוניו.
 כמו הלך בודד
 הנאנק לעזרה
 ואין מי שיאזין
 לזעקותיו.
 כמו
 ספינה נטרפת
 בים המציאות
 ומלחיה מנקזים מים
 מתוך אנחה ותשישות.
 כמו
 סכר קורס
 תחת משא הגלים,
 ובתי אבן סחופים
 בערמת קרטונים.
 כך גם אני.
 שנים של תפלה,
 האזרות וגבורה,
 הדפקות על דלתותיך
 עד כלות,
 אינספור דמעות ותחנון
 ותולה ארץ על בלימה...
 ואתה
 ברחמיך הרבים

מקטין עצמך
 בהמתנה נוראה,
 עד שאפנה לך מקום
 באמת.
 כי לא תחפץ במות
 המת -
 כי אם בשובו מדרכו
 וחייה...
 וכעמק ההמתנה
 והאנחה -
 עמק השיבה והשמחה!

עץ התפוח

הבקר
 פקחתי עיני אל בקר חדש.
 משהו אחר התרחש בקרבי.
 מעבר לקירות האבן
 נצב לו באפן פלאי,
 עץ התפוח האצילי.
 העץ ששרד
 לו הרף שלם
 חסר ושומם
 ללא כסות,
 האילן שנראה
 חסר חיות.

לפתע
 נבטו העלים,
 נמלאו נצנים,
 וצבע ורד עז
 עלו
 בשלל גונים.

הבקר
 נרגע לו הסער,
 בקעה קרן שמש
 את גל הקר
 הנורא.
 התבוננתי בי פנימה,
 הרגשתי לדה.
 זוכרת איך אמש
 ירד המטר

וכל עולמי
 רגש ונשבר.
 לא היו בי גבולות,
 לא היו הגנות,
 הרגשתי נחשפת,
 מוצפת המעות.
 נראה ענפי כאלו נגדע,
 לפתע עצר
 עולמך ונרגע.
 התבוננתי בי פנימה
 נמלאתי ערצה.
 גבולותי שוב ברוחים,
 שמי בהירים,
 הערפל התפוגג,
 קוי מצטיירים...

הַתְּבוּדוֹת

בְּקֶר נולד.
 מְסֻלוֹת חֲדָשׁוֹת
 נִסְלָלוֹת בְּלִבִּי.
 מְצִיפוֹת אוֹתִי
 בְּחֻדוֹהָ עֵמְקָה עַד כָּאֵב.
 שְׂבִילֵי הַיָּאֲדִי
 חוֹדְרִים אֶל חֲלוֹנִי,
 מְזַמְּנִים כְּמַעַט בְּקוֹל:
 בּוֹאִי, בּוֹאִי אֵלַי,
 רְעִי בְּשֻׁדוֹתַי,
 הֶלֶף בּוֹדְדִי.
 אֲנִי אוֹהֵב אֶת הַבְּדִידוֹת שְׁלֶךְ,
 הַמְּזוֹהֶרֶת,
 הַכְּמִהָה,
 הַמְּסֻרְבֶּת
 לְנִטֵּשׁ גְּבוּלוֹת עֲצָמָה
 מוֹל מְצִיאוֹת רוֹפֶסֶת
 וְחֶסֶרֶת מְשֻׁמְעוֹת.
 אֲנִי אוֹהֵב אֶת
 גְּבוּלוֹתֶיךָ הַמְּטֻשְׁטָשִׁים
 בְּהַתְּבוּדוֹתֶיךָ
 מוֹל בּוֹרֵא הָעוֹלָם
 הָאֶחָד,
 הַמְּמַס אֵט-אֵט
 נִפְרָדוֹתֶיךָ...

הַיֵּשׁ מְלִים לְבִטָּא
 אָבִי אֲהוּבִי,
 אֶת עֵמֶק הָאֶהָבָה
 הַמְּתַגְלֶמֶת
 בְּהַתְּמוֹגוֹתֵנוּ
 בְּשֻׁדוֹת מְפֻשְׁטִים מְגוּף?
 הַיֵּשׁ יָד וְחִבּוּק וּמְקוֹם
 בְּזֶה הָעוֹלָם,
 הַיֵּכוֹל לְהַדְּמוֹת
 לְרֹגְעִים עֲדִינִים, נְכֻסְפִים,
 בְּסֵם נוֹשֵׁק אוֹר אֵינְסוֹפִי
 לְנִשְׁמָתִי הַכְּמִהָה?

איך אומרים תודה לאבא

איך אומרים תודה לאבא
 על מפל מים זורמים?
 איך מכילים את כל התכלת
 של פסת שמים קסומים?
 איך נשאאות אל על ידים
 מתוך תפלה של ים וכסופים?
 איך רוטט הלב בחדודה יוקדת
 מול בדי איקליפטוס שברוח מתבדרים?
 איך מצטופף כהל של ים כנרת
 בתוך הרים רכים, חובקים?

מזכירים לי שוב פנה כה מדיקת
 של שיחה עם אוהבי שבמרומים.
 את כל הטוהר והיפי
 שבראת פאן בעולמך,
 יכלתי בלבי הצר
 לשאת ולהכיל,
 אף שיחתי עמך
 את כל גבולות עולם פורצת
 ונוסקת למקומות כה רחוקים.

אבא שלי היקר, האחד,
 שיכול אותי להרגיע,
 אבא שלי אינסופי ומכיל,
 לאן עוד אוכל להגיע?
 לבי הרך נמלא בכסופים,
 בכמיהה מפשטת מגוף,
 רק לחדרי הקט שבו נפגשנו
 בהתיחדות שאין לה מלים.

בדידות

שוב
 הבדידות מחבקת אותי
 בצעיפה הקר,
 הלופת שוב.
 מגעה ריק,
 ומבטה שופט.
 יש בי היכלת,
 זו לא רק הבנה.
 נלפתת ברזי רזים
 מעמק ילדותי,
 נפרדת מנחל האכזב,
 נושאת כפים,
 בוחרת במרחב.

"כל כך הרבה
 אנשים בודדים
 חבקתי היום",
 כך לוחשת לה,
 לבדידותי.

והיא מקשיבה
 לקצב האים,
 בחללה עושה מקום,
 וחבוקה הקר שותק.

שוב,
 הבדידות מחבקת אותי,
 פוערת התהום,
 נועצת מבטה,
 נותנת המראה:
 "זו את בוחרת המקום!"

נושאת אליך מבטי,
 אבי.
 זוכרת התפלה:
 "סלח נא, שא נא".

נחל החיים

אָבִי,
אָנִי שׁוֹאֶנֶת
אֶל עֲצַמַת נַחְשׁוּלִיךָ,
וְקוֹלֵי נַעֲלָם
בְּתוֹכָם...
מִשְׁתַּלְּבֵת בְּנַחַל.
לָרְגַע אָנִי בְּתוֹכוֹ
וְאִינִיּוּתִי בּוֹ,
בְּקוֹלוֹת מַיִם רַבִּים.
מִרְפָּה
קוֹי גִשְׁמִיּוּתִי הַגָּסִים.
נִמְחַקֶּת בְּמַיִם
צְלוּלִים אֲדִירִים.
אָנִי לֹא יוֹדַעַת,
אָנִי טוֹבַעַת,
אָנִי אֵינִי.
טוֹב לִי,
עֵמֶק לִי,
וְדַמְעוֹתַי בְּתוֹכִי.
וְהֵנָּה...
כָּעֵת הוּא בְּתוֹכִי,
מְטַהֵר וְשׁוֹטֵף
בְּפִרְדוֹתַי.
אָנִי מוֹתֶרֶת,
אָנִי כְּנוּעָה,
וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ
רוֹאֵה אוֹתִי
כֹּל פֶּעַם מִחֻדָּשׁ,
כְּאִלוּ נוֹלַדְתִּי הַיּוֹם!

נשמתִי

אָנִי מִקְשִׁיבָה לוֹ
לְסַעַר
הַגּוֹעֵשׁ וְנִפְעֵר,
עוֹצְמַת עֵינַי.
רִיחוֹת הָאָבִיב
מְמַלְאִים אֶת שְׂדוֹתַי,
הַפְּרִיחָה מְרַצֶּדֶת
בְּתוֹכִי
בְּשִׁלְל גּוֹנִים,
וְנַחַל אֲדִיר
שׁוֹטֵף אֲבָנֵי,
מִסִּיר מִכְּאוּבֵי.

וְעֵדִין
עֵמֶק בְּפָנִים
רִיחוֹת מְלַחֲמָה.
הַסֶּכֶר נִפְרָץ,
הַזְרִימָה אֲדִירָה,
שׁוֹצֶפֶת,
גּוֹעֵשֶׁת,
מְמַאֲנֶת
לְשׁוֹב לְגִבּוֹלוֹת...

הַפֶּעַם אָבִי,
אָנִי לֹא נֶאֱבָקֶת.
אָנִי מְאֻזֵּנָה
לְזְרִימָה הָאֲדִירָה,
הַנֶּאֱנָקֶת,
הַמְשׁוּעַת

הַפְּסָגוֹת הֵן לֹא שְׁלִי

אֶפְרַת בְּתֵי הַקְּטָנָה מִפְּחָדָת בַּחֲשָׁף.
גּוֹפָה הַפְּעוּט נִרְעַד וּמִתַּשׁ מֵעֵמֶק הַחֶרֶדָה.
אֵין בְּנַפְשָׁה עֵדִין כַּחוֹת
לְהַכִּיל אֶת עֵמֶק רִגְשׁוֹתֶיהָ,
אֶת זַעֲקָתָהּ.
אֲנִי חוֹבֶקֶת אוֹתָהּ בְּכָל הַיְצִיבוֹת וְהַבְּטָחוֹן
שֵׁישׁ בִּי,
וְלוֹחֶשֶׁת עַל לִבָּהּ הַפְּעוּט
דְּבוּרֵי אֲמוּנָה
וְחִזּוּק...
גַּם אֲנִי פוֹחֶדֶת בַּחֲשָׁף,
אֲבָא!

זוֹכֶרֶת אֵיךְ אִמְשׁ
פְּסַעְתִּי בַשָּׂדֶה הַיֵּרֶק
הַעֲדוּי בַעֲצֵי נוֹי וּפְרָחִים,
וּלְפַתַע
נִפְעַרוּ בּוֹרוֹת עֵמֶקִים,
תְּהוֹמוֹת לֹלֵא קֶרְקַעִית.
"אֲבָא! אֲנִי פוֹחֶדֶת בַּחֲשָׁף,"
זַעֲקָתִי מִמְּקוֹם כָּל כֶּף עֵמֶק -
"וּבְכֹלֵל אֵין לִי כַחוֹת
לְהַתְמוּדֵד רִגַע אֶחָד
בְּלַעֲדִיךָ..."
וְקוֹלוֹ שֶׁל מְנַחֵם
(וְלֵד בּוֹדֵד מִבֵּית הַסֵּפֶר)
מִצּוּחַ מִתּוֹךְ קֶרְבִּי:

לְמַעַבְר נָקִי.
וְהִנֵּה
הַמַּיִם שׁוֹצְפִים,
גְּבוּלוֹתֵי מִתְרַחֲבִים,
וְאֵין לֵב שְׂיוּכָל לְהַכִּיל
אֶת עֵמֶק הַהֶתְחַדְּשׁוֹת,
אֶת עֲצֻמַת הַחַיּוֹת,
אֶת נִשְׁמָתִי.

אֲנִי פוֹחֶדֶת אֲבָא,
תַּחֲזִיק אוֹתִי,
תִּקַּח אַחֲרֵיּוֹת,
תִּתֵּן לִי יָד,
תִּרְאֶה לִי אֶת הַדֶּרֶךְ.
זֶה חֶזֶק,
זֶה גְדוּל,
זֶה מִשְׁתַּלֵּט,
זֶה עֵמֶק,
תַּעֲצֹר אֶת זֶה.

אֲנִי נַעֲלָמַת,
זֶה כּוֹאֵב.
אֵיפֹה אֲנִי?
אֵיפֹה אַתָּה?
אֲנִי מִרְפָּה,
אֲנִי לֹא שׁוֹלֵטָת,
וְאַתָּה לְבַדְּךָ קַיִם.

אני לא יכול לגדל בלי הורים!
 אני לא מסגל יותר!
 ואבא כל כך חולה ושובר...
 ומבור אחר, בגדל מכתש
 מצוח קולו
 הארסי של נחש,
 מטמא ומטשטש:
 הפסגות שהיית בהן בחגים
 נעלמו,
 זו הייתה אחיזת עינים.
 הכל דמיון!
 הכל נעלם ונגזז
 ואת לבדך, לא מסגלת...
 אין בנפשך כחות להכיל!

ואין לי שופר,
 ואין לי סכה.
 והלולב, שהשרה עלי מוגנות נוראה - נראה כעלה נדף,
 התאדה...
 אני מרגישה את הבור שנפער
 בכל תא מבשרי,
 בעורקי,
 כרסיסי לבי
 במעין דמעותי...

 ובאותה אמונה
 נוראה ותמימה
 שבה השתמשתי בתפלותי,
 שבה האזנתי עד כלות
 לקול השופר,
 באמון המחלט

שאתה מנקה גם אותי עד תם,
 בבניית קומתי האנושית מחדש
 בנענועי ארבעה מינים,
 בקסם הנוראי שחשתי בעת
 שמושי בלולב כחנית
 נגד כל המזיקים,
 בהתירי, בנתצי האזיקים,
 בהתרפקותי האדוקה
 על דפנות הסכה,
 בישקני מנשיקות פיהו
 בחביטת הערבה,
 בהתמלאות עד כלות
 וביחוד בשמחת תורה...

כן, זכרונות המגן חיים בתוכי,
 מלזים ומחזקים אותי
 בתעצומות נפש נוראות.
 אני משתחררת
 מלפיתתו העזה של הנחש
 ולוחשת לו ממקום כמוס,
 כביכול של הסכמה:
 "אתה צודק,
 הפסגות הן לא שלי,
 ואני לבר - לא מסגלת,
 לא יכולה..."
 אני רוצה לעצם את עיני,
 ולזכר את ההבטחה
 שהשפע הנורא שהקיף אותנו,
 הוא מדיק להפליא
 ועומד להזין אותנו כל השנה.

אני ולדתך הקטנה, אבי,
 פוחדת בחשך.
 ואתה חובק אותי
 ומושיט בכל יום
 קבלי לדה חדשים,
 משכללים...
 וכשאנחנו ביחד -
 התהומות הם עמק של חזק ורגש,
 הנחש - הוא מלך זקן וכסיל,
 וכל העולם הוא שדה רחב
 נפלא
 של הודיה
 ואור אינסופי - - -

קצוות

מצוקי המדבר התלולים,
 ערוצי נחל צרים זורמים,
 מעינות, ממעמקים מפכים,
 ומנגד, נמוף מכל קצוות תבל
 ים המות ומימיו הדוממים.
 קצוות!

נפשי זועקת
 את שירת חייה...
 גלי חם יוקדים
 נגרים,
 מתאנים למקום שבו יוכלו
 לפרץ,
 להיות,
 להתגלות
 ללא הפוגה...

נפשי מתאנה,
 נכספת
 בעצמות
 שאין להן מקום...
 עמלה לוסת,
 לתחם,
 לעתים אף להמית...

ומנגד,
 המית הנשמה,
 הרכות הנוראה

פועמת במעינות
צלולים,
בגונים של תכלת כמעט בלתי נראים...

טהורה וזכה היא,
עדינה,
מסוג העדנה
שפס מן העולם,
ואין היא יכולה
להתקיים...
תרה אחר הגנות,
מסתור,
מלים שיביעו.
ואין,
אין לה מלים
לנפש הזאת,
רק מלים שמתמרות
להביע,
אך אינן מצליחות להכיל...

מי ישורר
את נוה המדבר
שבו שהיתי היום?
מי יקשיב
להדהוד השועה
בחללו של מקום?
מי יאזין
לבקשת מחסה,
מי יאמין,
מי מתנסה?

משתוקקת
לעטף כל נפש טועה,
לצאת למרחב,
לשחרר נאקה,
מסתיר לו החסן,
המצוק הגדול,
את עמק התהום,
את הרף והתם.

אצא לי אבי
למרחבי המדבר,
דובבות שפתותי
נוהמות שירת חיי.
מתאנה לצעק
ללא הרף לבכות,
מי יוכל להכיל?
קצוות.

הַשְּׂגָרָה

לִילָה.
נְשִׁימוֹת רְפוּת שֶׁל שְׂגָרָה.
אֵיזָה חֲבוּק מוּגֵן,
אֵיזָה רִגַע
וְסֹדֵר,
שְׁמֵשִׁיב אֶת הַמַּכָּל
לְפָעַם
בְּקֶצֶב מְכָר,
וּבְמִתִּיר
לְהִשְׁתַּמֵּשׂ בְּכָל הַכַּחוֹת.

כַּמָּה הַשְּׂגָרָה אֶהוּבָה,
וַיִּקְרָתָה מְרֻגֶשֶׁת בְּעֶצְמָה
לְאַחַר שֶׁשִּׁבְּרָנוּ אוֹתָהּ,
וְרִצְנוּ יַחְפִּים אֶל הַיָּם
וְחִבְקָנוּ אֶת כָּל הָעוֹלָם,
וְעִמְדָנוּ עַל הָרֵאשׁ,
וְצַחְקָנוּ עַד כְּלוֹת,
וַיִּשְׁבְּנוּ לְרִגְעִים
בְּאוֹתוֹ אֲרִגֵּז חוֹל.
וְשׁוּב בְּפִעֵם הָאֶלֶף
בְּדַקָּתָם
אִם אֵינִי מִתְפַּרְקֶת
כְּשֶׁאֵין לָכֶם גְּבוּל...

מְחַבֶּקֶת אֶת הָרִגְעִים הָאֵלֶּה,
אֶת הַזְּכָרוֹנוֹת הַיְקָרִים
שֶׁבָּהֶם יִשְׁבְּנוּ חֲבוּקִים
בְּעֵמֶק הַחֲרָשָׁה בְּמִירוֹן,

וְשִׁרְנוּ בִּיחָד
עַד הַשְּׂקִיעָה.
הַשְּׁמֵשׁ
שֹׁחֵקָה עִם הָעֲנָנִים
כְּאִלוּ הִיא אִשׁ,
וְהֵם, הַיָּם וְאֲדוּוֹתָיו
הַלְּבָנוֹת וְהַקְּצָף,
כִּף גַּם שֹׁחֲקָנוּ בִּינֵינוּ
וְהֵלֵב הַתְּמִלָּא
וְעָלָה עַל גְּדוֹתָיו...

לְעֵתִים יֵשׁ רִצּוֹן
לְהִנְצִיחַ רִגְעִים
וְלֹא לְהַפְרֹד,
אֶךְ הַנְּצִיחַ
טְבוּעַ בְּקִרְבָּנוּ.
וְהַיּוֹתֵנוּ בַתְּנוּעָה
נִפְרָדִים לְלֹא הַפּוּגָה,
מַעֲשִׂיר וּמַעֲמִיק
אֶת הַחֲבוּר.

הַשְּׁמֵשׁ זוֹרַחַת

הַשְּׁמֵשׁ זוֹרַחַת
 צוֹבַעַת בְּחַם אֶת
 הָרִי יְרוּשָׁלַיִם.
 יֵשׁ רְגָעִים
 שֶׁהִיא נִשְׁעֶנֶת
 עַל כַּתְּפֵי הַהָרִים,
 מִמְּתִינָה
 לְעוֹלָם שִׁיתְעוֹרֵר,
 שְׁיִסִּיר אֵט אֵט
 אֶת קוּרֵי הַיֶּשֶׁן
 וְהַהִסְתָּרָה.

שִׁיתִיר לְעֶצְמוֹ
 אֶת כְּבָלָיו
 וַיִּפְסַע לְקִרְאֵת בְּקֶרְחָדָשׁ.
 "אֶעִירָה שְׁחָר"
 דוֹכְבוֹת שְׁפִתוֹתַי,
 מִעוֹרְרוֹת בְּקֶרְבִי
 אֶת הָרְצוֹן לְחַוּוֹת
 כֹּל פֶּסַח שֶׁל שָׁמַיִם.
 וְעֶצֶם הָרְצוֹן
 הוֹפֵךְ אֶת הַמְרָאוֹת
 מְגוֹנְנִים מְאֹד.

עֲנֵי נוֹצָה תוֹלִים
 מִחֻשְׁבוֹת בְּאוֹיֵר
 עִם אֶטְבֵי כְּבִיסָה,
 מְאֻפְּשָׁרִים לְהַתְּבוֹנֵן...
 עֲנֵי כְּבָשִׁים

מְעוֹדְדִים אֶת הַרְכּוֹת
 לְזֶרֶם וּלְהַפְצִיעַ.
 פֶּסֶת עֲנָנִים אֲדַמָּה
 חוֹדְרַת אֶת תוֹדְעֵתִי
 וּמִבְּלִיחָה עֲזוֹת וְעֶצְמָה.
 כִּף אֲנִי נוֹסַעַת לְעִבּוּדָה,
 מִבְּחִינָה
 בְּשׁוּנֵי מְזוּג הָאוֹיֵר
 הַמְּבֻשָּׂרִים
 עַל הַמְּכַל הַגָּדֵל בְּקֶרְבִי
 רוֹאֶה עוֹד וְעוֹד...
 נִכְסָף.

מה קרה לי בגשם?

מה קרה לי בגשם?
מה בו בגשם
מחבר את כל חלקי
בחבוק מנחם?

האם זו
נשיקת העולמות
המתרחשת
כשחוטבים של גשם
נמשכים מהעולם העליון
בחמלה
אל אדמת הארץ
הנאנחת?

האם אלו
האילנות הכנועים
אשר בקיומם השחוח
מנגנים שיר הלל
חי
להשם יתברך?

האם אלו
שלדי העצים בשלכת
אשר בקיומם החשוף
נוגעים בי
עד עצם הלוח בקרבי,
תהומותי?
האם אלו
דמעותי

הנושרות ללא רשות
עם הגשם,
או החוויה המחבקת
את כל חלקי
במעטפת
של עדנה ורף?

האם זה הקר
החודר לעצמותי
אשר מעורר בי,
בנפשי,
מנער מתרדמת הקיץ,
מאבק הדרכים,
מסדקי האדמה המשועת
חלקים אבודים,
מצפים?

מה קרה לי בגשם?

תְּהִלִּים שֶׁל שַׁבָּת

תְּהִלִּים שֶׁל שַׁבָּת
נֹאמְרִים בְּעֶרְוָה.
עֶרְסָל מִתְנַדְנֵד,
מִצֵּעַ מְעוֹדָה,
עֲרוּגָה.

לְמִטָּה, מֵעַל...
"הַיּוֹת"
נֶרְקָם בְּחִלְלָה...
רִיחוֹת מְשֻׁכְּרִים
שֶׁל אֲדָמָה רְטוּבָה,
תְּחוּשֵׁת הַטְּבָה.
חַיּוֹת שֶׁל חַיּוֹת,
מִנְגִּינֵת הַנֶּפֶשׁ וּפְיוֹט...
שַׁבָּת מְעוֹלָם הַמְעַשָּׂה,
בְּגִנְתִּי אֲמַצָּא מְחֻסָּה.
חֶרֶף שְׁלֵם חֶלֶף,
אָבִיב הוֹפִיעַ בִּיעָף.
עֵץ הַתְּפוּחַ וּפְרוֹתָיו,
הַגֶּפֶן וְאֲשָׁכוֹלוֹתָיו
וּפְרִיחָה!

תְּהִלִּים שֶׁל שַׁבָּת
מִמְפְּלֵי הַנֶּפֶשׁ,
עֲרוּצִים נִסְלָלִים,
מִיָּם מְפֻכִּים,
פְּסוּקִים
נִצְעָקִים

מִמְעַמְקִים...
עוֹד תְּנוּעָה שֶׁל "הַיּוֹת"
וְאִין יִכְלֹת...
רַק דְּמְעוֹת,
דְּמְעוֹת שֶׁל אֲהָבָה.
פְּסוּקֵי תְּהִלִּים
נִסְפָּגִים,
מִמְלֵאִים אֶת הַיּוֹתִי,
אוֹמְרִים אוֹתִי...

ביתי

כל יום ביתי
הופך יותר שלי...
הכתלים ספוגים בתפלותי,
המרחבים וההרים,
מטשטשים הסורגים,
פורצים אל נפשי בעצמה.
במרפסת,
בגנה,
אור הרים
ומנגינה...

איך זה שיום אחד
נהיתה רשות פנימית
ומפלי הנפש,
מים מפכים,
ואש בוערת
נצתה ממעמקים
ונקיקים...

וחלקים שנפרדו
ויצאו לשנות גלות
שבים להיות
מאחדים בהתגלות.

איך בתוך ביתי שלי
יובלים וערוצי הנפש
פורצים מכל פנה,

וכל הילדים
מצטרפים למנגינה.
והזרימה
נחלת כלם.
כך ביום אחד
נולד השיר,
וגעגוע
שאיש אינו מכיר.

